

Blogy 2026 – 1. část

Společnost

Městský ohňostroj nakonec byl

03.01.2026

Město nakonec tradiční novoroční ohňostroj pořádalo. Podle přílohy zákona (mapy) v zakázané zóně. Dlouho se však nevědělo, zda ohňostroj bude či ne. Rozhodlo se až po svátcích v pracovní dny.

Porušilo město zákon, nebo si jen dovolilo nerespektovat hloupý zákon? To samozřejmě posoudit neumím a ani nechci. Co mě však zaujalo, že se akce města dostala až k článku na Novinkách. Ve videu náš starosta použil obdivuhodný češtinský novotvar "ohňostrojny muzikál", což několikrát zopakoval.

Postup podle chytré horákyně, z čí (asi právnické) hlavy byl? Ohňostrojny muzikál zákon těžko zakazuje, protože tento zajímavý termín určitě nezná. Takže z mé strany chvála češtině i nápadu jak zákon obejít.

Ovšem z praktického hlediska šlo o včelstvo, které dříve bývalo v pronajaté městské vinici, když ji obhospodařoval pán, který zemřel. Nový nájemce vinice tam včely nemá. Včely tam reálně nejsou, ale úřednický šotek se vloudil asi tím, že nikdo registraci včelstva nezrušil. Proč taky? O nějakém zákonu na zákaz ohňostrojů nikdo ještě před nedávnem nevěděl (natož před několika lety).

Předpokládám, že město požádá o zrušení registrace včelstva v podzámecké vinici a ohňostroj, pardon ohňostrojny muzikál, se bude moct pořádat dále oficiálně.

Ledaže by do toho hodil vidle nějaký včelař, který si schválně založí včelstvo v blízkosti místního zámku. To by sice zakázalo pořádání ohňostroje, ale nemuselo by to stačit na pořádání ohňostrojného muzikálu a kvůli tomu by musel být novelizován zákon.

To by zase byrokracie (a hloupost) zvítězila nad zdravým rozumem, přičemž vychytralost, jak tu byrokracii obejít, asi nezná v Česku mezí.

Konec strategické komunikace

09.01.2026

Nová vláda zrušila STRATKOM. Co to znamená? Pro svobodomyšlné lidi úlevu, protože "skrytá sofistickovaná" cenzura tím končí. Normální přemýšliví lidé se mohou přestat bát a používat autocenzuru. A někteří z nich už začli "zpívat".

Lidem, kteří činnost STRATKOMu a plukovníka Foltýna podporovali, to přineslo další zklamání a další prohru. Co s tím udělají, je jejich věc. Asi budou hodně lkát a nadávat na sociálních sítích, možná zhmotní i nějakou tu demonstraci. Ostatně Babiš a spol. jsou už dávno zvyklí.

Vypadá to tak, že když někdo byl hodně mocný a když začne tu moc a vliv ztrácet, začne panikařit, strašně ho to štve a nebo se jen bojí, co vyplave na povrch. Takže si nedělejme iluze, že nějaká změna směru bude hned a bude lehká. Nicméně zrušení strategické komunikace je první a důležitý krok k žádoucí změně.

Zdá se, že už nebudeme zahrnovat a že doba, kdy svou hloupost a lenost nahradíte horlivostí a dostanete se na kýženou pozici, kterou samozřejmě nezvládáte, snad končí.

Ale těch horlivých, vychytralých a parazitujících na druhých je opravdu mnoho a rozhodně nebudou odcházet s radostí a vděkem. Budou kolem sebe kopat a přihrávat si peníze, dokud to půjde. Si myslím.

Možná už se odrážíme ode dna a objevilo se malé světélko na konci tunelu. Nejsou všechny ty události jen taková hra o odklon pozornosti, aby lidi stále bloudili ve tmě a nešli za tím světlem?

Zůstaňme na zemi a u nás. Zrušení STRATKOMu považuji za dobrý počín, protože tu deku, která dusila svobodu slova, někdo sundal. Tak si to užívejme.

Covidisté všech zemí táhněte někam!

16.01.2026

V duchu si říkám, jak dlouho budeme slepí a hluší k proběhlé akci Covid-19? Proč zapomínáme? Proč u nás neprobíhá žádná sebereflexe, žádná odborná diskuse, je jen ticho po pěšině, hlavně mediální (zejména v mainstreamu). Proč si platíme tzv. veřejnoprávní média? Aby zamlčovala pravdu, a naopak propagovala nepravdu, polopravdu či přímo lhaní?

Nebýt nějakých alternativních spolků jako SMIS, IR, odborníků a některých blogerů, kteří se stále snaží vnášet téma do veřejné debaty a nevzdávají to, tak je opravdu ticho.

To ani ti mladí mrtví po turbo-rakovinách to ticho nepřekřičí? Vždyť to jsou synové a dcery rodičů, kteří je možná přežili. Je nezajímavé, zda jejich náhlá smrt v mladém věku nemůže souviset s vakcinací? Pitva by nějakou odpověď dát měla, jenže kdo ji nařídí? Mohou si to rodiče vůbec prosadit? Nejspíš na to v zármutku ani nemyslí, ale jistě se budou ptát proč a možná si vzpomenou, co svým dětem radili, zda je nutili, nebo naopak sami nejsou očkováni a děti jejich rad nedbaly. V rodinách se možná už leccos připouští, ale na veřejnost s tím jde málokdo.

Kdo má v tomto svědomí čisté? Kdo si sám připustí tu možnost, že byl obelháván a že ti na vysokých rozhodovacích postech selhali? Ať již byli hloupí či navedení. Tedy zkorumpovaní, nebo jen měli strach o práci, báli se dehonestace, či chtěli jen mít klid.

Samozřejmě na veřejnost se dostaly i příběhy očkovaných a neočkovaných lidí díky práci Nadačního fondu Svědomí národa, ale ČT nebo nějaká komerční televize to nevysílala, takže ten dosah byl malý. Všichni, kdo do toho nějakým způsobem šli, měli problémy, zvláště pokud se stali více veřejně známými.

Není zájem, aby se průšvihy covidismu u nás nějak řešily. Těžko si to lze představit, když se vlastně ve vládě recyklovali ty samé osobnosti, které tam právě byli v době režimu reálného covidismu (premiér, ministři školství a zdravotnictví).

Vláda "Antibabiš" byla také covidistická a nebýt ruské (speciální) války na Ukrajině, bůhví, jak by to s covidem bylo dál. Kolik může být v Parlamentu neočkovaných poslanců a senátorů? Tipuju, že hodně málo.

Asi si budeme muset počkat na nějaký "nový vítr" ze Západu. Nyní se bude řešit hlavně hospodářství, ucpání děr v rozpočtu a oprava zahraniční politiky. Aspoň, že je vyřešen "STRATKOM" a tím je dán i trochu volnější prostor, když už ne pro reflexi covidu, tak aspoň pro šíření informací, které mainstream nevysílá a nepíše.

Předražení a překupování

23.01.2026

Kam se podívám, zdá se mi, že spousta věcí je zbytečně předražených. Nepočítám do toho ten tzv. luxus a počínání snobů, kteří se jen chtějí ukázat před ostatními.

Vemte si u nás předražené potraviny, které se jinde dotují (příp. je levná jejich výroba díky levné otrocké lidské práci) a tady pomalu mizí výrobci potravin. Nebo obchod jako takový, jde spíš o překupování. Dnes hodně formou e-shopů. Pravda není e-shop jako e-shop. Jsou firmy, které díky e-shopu prodávají vlastní výrobky, tvorbu či službu. Ale většina z nich něco nakoupí a přeprodá. Ty velké e-shopy jsou většinou globální vč. těch čínských. Dostává se sem levný, často nekvalitní a někdy i škodlivý šunt. Ale když to lidi chtějí? Nebo na nic lepšího nemají?

Nepřipadá vám, že to, co dříve vydrželo léta, dnes je sice chytré a úsporné, za to hovno vydrží? Také si přioplácíte prodlouženou záruku? Není to jen přeprogramování "kurvítka" na delší dobu?

Samostatnou kapitolou jsou nemovitosti. Osobně bych si tipnul, že jsou o 40 až 60 % předražené. Naprostá většina obyčejných lidí na ně nedosáhne, nebo jen za cenu drahých celoživotních hypoték či úvěrů. Považuji všechny firmy a lidi, kteří se pohybují ve finančním sektoru, za lichváře a spekulanty. Ti poctiví to dělají jen v malé míře, ale každý úrok je lichva. Exekuce není o tom spravedlivě získat dlužnou částku, ale inkasovat i za to vymáhání. Považuju to za spojené nádoby. Obchod s chudobou se vyplácí. Ale lidi na to musejí mít žaludek. A je pravda, že když je někdo blbej, nenažranej a nepoučitelnej, pak si pád do exekuce zaslouží. Jenže ta mašinérie se rozjede, i když něco jen zapomenete zaplatit. Bagatelní dluh se vám výrazně znásobí. A ruku na srdce komu se něco podobného nestalo?

Navíc kromě těch poctivých spekulantů "legálních" se tu pohybují i ti nepoctiví, podvodníci a šmejdi. Zkrátka prachy lákají, zvláště pokud jsou lidé nenažraní.

Na závěr otázka: kdy zmizí šmejdi a lidé, kteří chtějí žít na úkor druhých? O tom můžeme spekulovat, ale my sami je můžeme nechat "zmizet" a dokonce vyhladovět. Tím, že jim nebudeme dávat energii a věnovat jim pozornost. Stačí si to uvědomit. Ale kdo je toho schopen a ochoten?

Od čerta k ďáblu?

25.01.2026

Poslední dobou mi připadá, že se tady u nás plácáme od čerta k ďáblu. Že jsme usnuli na vavřínech, plácali se po zádech, jak jsme dobří a lepší. Třeba než Poláci, Slováci, Maďaři. Nevím jak Slováci a Maďaři, ale takoví Poláci nám v lecčems utekli.

Třeba postavili dálnici, která končí u pohraniční Lubawky v polích před českými hranicemi. V Dolním Slezsku obnovují železnice, které desítky let nebyly provozovány. Před pár lety jsme byli na dovolené v polském městě Karpacz. Měště pod Sněžkou. Měli jsme možnost si prohlédnout bývalé nádraží, kde mají expozici hraček.

A před nedávnem se dozvím, že tam obnovili trať do Jelení Hory. A ta není jediná. Z Harrachova dojedete už několik let do Sklarszke Poreby. A u nás se tratě ruší. Zejména lokálky a především je ruší kraje, tedy provoz na nich. Je to prý neefektivní a neekonomické. S tím se dá souhlasit, ale Jaké ale? Je to dědictví po předcích a možná, kdyby se některá pravidla zjednodušila či upravila, někdo by se toho mohl i ujmout.

První vlašťovky už tu máme. Firma AŽD zachránila švestkovou dráhu a také provozuje Kopidlnku, na Šumpersku železnici zachránily obce, podnikatel Fikáček koupil Jindřichohradecké úzkokolejky, a možná najdeme i jiné příklady. Svět není černobílý.

Žiju ovšem ve městě, kde železnice není (bývala tu vlečka, dnes je z ní aspoň cyklostezka), v (automobilovém) okrese, kde jsou jen jednokolejné tratě až na jednu výjimku: kousek dvoukolejné elektrifikované trati (Lysá nad Labem - Ústí nad Labem) se zastávkou Otradovice. Středočeský kraj preferuje hlavní tahy, ale k lokálkám se chová přímo ďábelsky. Před časem na několika z nich zrušil provoz osobní dopravy a teď uvažuje o dalších. Víím, že jsou to Bohem zapomenuté tratě, ale není právě v tom jejich krása? Nemáme mít (i prostřednictvím zachování tratí) úctu k předkům?

Aspoň na chatě (přímo pod tratí Chlumeč - Trutnov) si spravím jako milovník železnice chuť. Ten náš úsek neelektrizované jednokolejky je zrekonstruovaný a na trati jezdí nové vlaky, Regio Foxy (lišky), vyrobené v Polsku. Kruh se uzavřel.

Jako celá společnost i v jiných oblastech se plácáme od čerta k ďáblu. Co kdybychom zamířili jinam? K Bohu. Bylo by to mnohem lepší, si myslím.

Beseda s Dr. Hnízdilem, aneb jak se vyplácí psát blogy

27.01.2026

Ve středu 21. ledna jsem byl na besedě s Janem Hnízdilem a Janem Konfrštem. Byl jsem tam díky svému blogování a z něj vyplývajícím synchronitám.

Odkud začít? Tak snad jen telegraficky: na blogu iDNES jsem působil v letech 2015 až 2023. V roce 2023 jsem si založil vlastní blog na platformě webnode a předsedal jsem na Blogovět. Po nějaké době mě požádala paní Markéta Jurištová o přepublikování mého článku a začala naše spolupráce. Ona byla i klíčovou osobností, která mě motivovala k sepsání a vydání knihy. Ujala se i báječné předmluvy.

Mé články na Blogosvětě čte i Dr. Hnízdil a do diskusí mi mile přispívá paní Dita Kosová (Šejková). Kniha mě donutila vytvořit malý e-shop, díky němuž jsem se seznámil s paní Mirkou Bernasovou. Chtěla koupit tři stejné výšivky (vyšité obrázky) mé ženy, které byly

vystaveny na mém e-shopu. Musel jsem ji zavolat a vysvětlit, že výšivky jsou originály a že jsem ji připravil jiné (jednu navíc) a také jsem přidal do balíku své knihy jako satisfakci, že ji nemůžu vyhovět přesně podle objednávky. Výšivky a knihy se jí moc líbily, což mi napsala do emailu. Od té doby si píšeme emaily, zprávy přes WA a díky ní jsem se dozvěděl o té besedě.

Oslovil jsem pár kamarádů a ozval se mi David, bývalý terapeut z Endaly, k němuž jsem chodil, měl u nás přednášku, kterou jsem organizoval a nyní provozuje poradentství ve firmě "Chronické zdraví". David byl nadšený, občas se scházíme, před Vánoci nám to nevyšlo, a tak jsem koupil lístky. Mirce jsem to sdělil a těšili jsme se, že se setkáme osobně. Moje kniha se prodávala i v e-shopu IR, kde jsem si na jejich akcích zakoupil dvě knihy Jana Konfršta.

Poslední střípek do mozaiky byla paní Dita (z Blogosvěta), kdy v emailové komunikaci jsme se dohodli, že se na akci můžeme vidět osobně a že si koupí malé knížky z blogování. Na akci jsem jel autobusem a pražskou MHD, v baťůžku s dvěma obálkami s knihami pro Davida a Ditu. Také jsem vzal dva kousky své "velké" knihy s tím, že možná jednu dám panu Hnízdilovi.

S Davidem jsem se sešel v indické restauraci, kde jsme měli čas a prostor na hodinový pokec a večeři. Pak jsme zamířili do divadelního sálu. V předsáli prodávali protagonisté své knihy.

A tady přišel první příjemný šok. Panu doktorovi jsem sdělil, že si musím koupit jeho knihu, protože neplatí to, co jsem psal na blogu, že ji asi dostanu k Vánocům. Toho zaujalo. "Vy píšete blog?", "Jo, já jsem Tichý". "Vy jste Tichý?" To slyšela paní, která se ke mně přihnula a potřásla si se mnou rukou. Byla to paní Mirka. "Mohu Vám pane doktore dát svou knihu?" osmělím se. "Tak si je vyměníme a budeme si tykat". Podali jsme si ruce a já tu směnil knihu neznámého autora za knihu autora proslulého.

Pak jsem si sedl k Davidovi a společně si poslechli celou besedu. Předtím jsme si ještě zamávali s Mirkou. Na konci besedy jsem položil otázku: "Co říkáte na myšlenku: že smyslem života je Život sám?" Na to se mi dostalo souhlasné odpovědi od Jana Konfršta, čímž beseda skončila. Zrovna jsem si říkal, že bych se měl ještě setkat s Ditou. Otočil jsem se a přede mnou stála mladá sympatická žena a představila se. Byla to Dita. Chtěla si potřást rukou s Honzou Hnízdilem a osobně mu poděkovat. Tak jsem ji k němu doprovodil, předtím jsem ji dal obálku a dostal peníze. David mi (za knihy) zaplatil večeři, takže ten večer to byl takový směnný obchod.

Nakonec jsem byl ještě představen Janu Konfrštovi, koupil si jeho "Poutníka", sdělil mu, že další knihy již mám a daroval mu svoji knihu. Za což jsem dostal dvě CD s "Modlitbou" namluvené Alfrédem Strejčkem.

Pro mě to byl báječný večer, který ještě nekončil, protože paní Mirka mi zajistila dopravu domů autem, díky přátelům ze severu. Takže nakonec s příjemnými dojmy, s knihami a cédéčky jsem byl doma asi o čtvrt hodiny dříve než autobusem.

Mně to opravdu za to stálo a co se mělo stát, se stalo. A hlavně to naprosto předčilo mé očekávání. Stálo by to za to, i kdybych si jen vyslechl besedu dvou odvážných, laskavých a moudrých pánů.

Za Večerníčka zaplatím rád

30.01.2026

Tak nám mají končit koncesionářské poplatky. Nějakou dobu to ještě potrvá. Česká televize není černo- bílá, to je hlavně její zpravodajství.

Hlavní smysl vidím ve vlastní tvorbě, podpoře filmů, vysílání pro specifickou (menšinovou) oblast diváků, která ráda sleduje přírodopisné nebo historické dokumenty, přenosy koncertů, divadelních představení.

Vysílání pro děti a pro skupinu pamětníků. Tady samozřejmě působí i další komerční televize, které třeba vysílají i normalizační seriály. Ale Večerníček je jen jeden. Jako dědeček za něj lobuji všemi deseti.

Osobně bych koncesionářské poplatky rád platil za této podmínky: vrátí se ČT 3, aby uspokojila nostalgiky např. v oblasti televizní zábavy, a naopak se úplně zruší ČT 24. Tím se dle mého problém vyřeší. Rozsah zpravodajství a publicistiky se významně sníží a už nemusí tolik lidí štvát, že platí něco, na co se rozhodně nechtějí dívat.

V tuto chvíli koncesionářské poplatky platím nerad a na co nechci, se stejně nedívám. Změna bude, že časem ušetřím dvě stovky, ale stejně to zaplatím na daních. Pojem daňová asignace, kam by mohlo spadat dobrovolné placení televize, nějak z veřejného prostoru úplně vymizel.

Veřejnoprávnost by (dle mého) měla být ochranou před komercí a záchranou výroby pořadů pro výrazně menšinového diváka.

Patří sem snad zpravodajství, politické diskuse a přenosy z parlamentu? Obávám se, že až na ty přenosy z parlamentu nejde o pořady, které by sledovalo nějakých 5 až 10 % diváků, aby si zasloužily tzv. "veřejnoprávní ochranu".

Ovšem na druhou stranu si přeji, aby zprávy a politicky zaměřené pořady byly významně menšinové. To by totiž znamenalo, že propagačně manipulativní potenciál televize významně klesl. Tj. propaganda, lhaní, zamlčování a vychovávání z obrazovky už by tolik netáhlo a všechno nafouknuté, co hýbe společností, by byla jen bouře ve sklenici vody. Což objektivně sice je, ale zatím média stále dovedou udělat z komára velblouda.

Prozření mj. znamená, že člověk pravdivě vidí toho komára a přestane si myslet, že vidí velblouda. Je to stejné jako s těmi císařovými novými šaty.

Co hodlám vědomě ignorovat?

01.02.2026

Podle vzoru ministra zahraničí Macinky, který se rozhodl ignorovat prezidenta, jsem se rozhodl jít ještě dál. Nejenže též ignoruji pana prezidenta, protože jsem se nedostavil na jeho pouliční oslavu, na níž se demonstruje jeho podpora, ale nepůjdu ani k prezidentským volbám.

Nepředpokládám, že by druhé kolo u nás vyprodukovalo nějakého kandidáta, který by mě byl natolik blízký, že bych mu dal hlas. Manželka určitě kandidovat nebude a děti ještě omezuje mladý věk.

Navíc si myslím, že tahle země žádného prezidenta nepotřebuje a v tom případě ani žádné prezidentské volby. Ale k tomu nedejde, protože většinu lidí to baví.

Já si ovšem dovolím vědomě nevolit. Za prezidentem nestojím a o žádného dalšího taky nestojím. A podle toho se zachovám. Volit nepůjdu. A už nikdy žádné tzv. menší zlo. Tím totiž naprosto nesmyslně očekáváte, že to musí být lepší a ve výsledku to může být horší. Takže tu máme ty obvyklé dva prvky, prvek očekávání a prvek zklamání.

A když volit vědomě nepůjdete, nemůžete být zklamán. Postavil jste se mimo tento souboj (mediálních) gladiátorů a je Vám tudíž jedno, kdo vyhraje. I kdyby to byl znovu Kolář ...ehm Pavel, vás to nebude už štvát. Ale také nebudete skákat radostí, protože prostě nefandíte.

Jestli bude prezident jiný nebo stejný, je Vám jedno, Vy jste k tomu stejně lho-stejný. Zkrátka prezidentskou volbu hodlám vědomě ignorovat.

Potáčení od Klause k Havlovi (a zpět?)

12.02.2026

Jestli je v Česku nějaká zajímavá politická strana, je to ODS. V ODS se kdysi přetavilo Občanské Fórum. Klausova ODS měla tah na branku, byla vůdčí silou transformace ekonomiky, šlágrům byl převod majetku zvaný kupónová privatizace. Tváří budování kapitalismu v Česku byla "klausovská" ODS.

Pokud se dobře pamatuji, tak v období, kdy se jí dařilo, se spojila s malou stranou KDS (Křesťanskou demokratickou stranou). Když už se jí tak nedařilo, začaly vznikat jiné subjekty, které se od ODS odštěpily, ale nikdy většího úspěchu nedosáhly. Chvilku zazářily a pak zhasly.

Kdo si dnes pamatuje na SNK (tuším Sdružení nezávislých kandidátů) bývalého místopředsedy ODS Josefa Zielence? Nebo Evropské demokraty (ED) bývalého pražského primátora Jana Kasla?

Větší úspěchy zažívala Unie svobody (US) po tzv. "sarajevském atentátu". Chvíli se zdálo, že rozkročením se "k Havlovi" získá důvěryhodnost a původní ODS převálcuje. Klaus se však pasoval do role mučedníka a vrátil se silnější.

Byly to časy silné ČSSD a opoziční smlouvy. Klaus se Zemanem se střídali v ústavních funkcích, když byl jeden předsedou vlády, druhý byl jako opoziční předák předsedou Sněmovny. Po Klausovi se za Topolánka ODS více rozkročila, vznikla Kalouskova TOP 09 a byly časy slabých vlád a předsedů největších politických stran, vstupovaly do toho další různé subjekty, které se chvilku ohřály na výsluní a pak zapadly. Hegemonii dvou velkých stran narušil Babiš se svým ANO a následně se stal politickým hegemonem on.

ODS se rozkročila do Spolu, což více připomínalo bývalou US (víc Havla než Klause) a začaly vznikat a z ODS se odštěpovat subjekty, které razily návrat ke klausovské politice: Trikolora VK mladšího a poté Motoristé sobě. Mezitím se socialisté a komunisté vytratily ze Sněmovny a usídlili se zde Piráti, STAN a zůstávala SPD. Vůdčí už je několik období Babišovo ANO. Ačkoliv máme poměrný systém volby, výsledkem jsou dva bloky jako v systému většinovém. Dokonce číslo většiny je stejné (108 poslanců).

Nevím, kdo bude mít jakou naději, ale na Motoristy a SPD bych nesázel, tyto subjekty by se napříště mohly dokonce ocitnout mimo Sněmovnu, ANO po odchodu Babiše kvůli věku

oslabí a uvolněný prostor může využít tentokrát silný odštěpenec z ODS, jihočeský hejtman Kuba.

ODS ukončila projekt SPOLU, ale změnu ke konzervatismu asi moc čekat nelze. Je už dost personálně vyprázdněná včetně ztenčené členské základny s ambicemi mezi 15 až 20 procenty. Řekl bych, že postupně bude následovat SOCDEM, ale nějakou dobu se ještě udrží.

To jsou ovšem jen mé spekulace, protože může být všechno jinak. Žijeme totiž v převratné době, jen nevíme, kdy a kam se to převrátí. Ovšem sledujeme, že se to vše převrací, protože to, co ještě platilo před více lety, dnes už neplatí.

Zakážu si fandit?

14.02.2026

Po zkušenosti s prvními dvěma západy našich hokejistů na Olympiádě jsem dospěl k tomu, že bych se na zápasy snad radši neměl dívat, protože, když se dívám, naši prohrají či prohrávají.

Zajímavý v tomto byl zápas s Francií. Zapnul jsem to někdy za půlkou první třetiny, abych zjistil, že vedeme 2:0. Následně jsem viděl jen všechny tři francouzské góly. Tak jsme si s manželkou řekli, že jsme to možná my, kteří nějakým způsobem bráníme klukům ve vítězství a televizi přepli na jiný program.

A pak se nám to potvrdilo. Zvědavost nám nedala, tak jsme to před závěrem zase přepli a atmosféra byla jiná. Vedli jsme 6:3. Žádný český gól jsme v přímém přenosu neviděli. Tak nevím, zda to nějak ovlivňujeme.

Možná v tom roli hraje i barva dresů a komentátoři. Nějak už mě nebaví komentování Roberta Záruby, ty jeho chytré kecy. Ale objektivně Kanada byl silný soupeř a frantíky jsme podcenili v tom, že po dvou gólech se nevrátí do zápasu. A oni překvapili. Naštěstí vyhrála zkušenost našeho papírově silnějšího týmu. Jen člověku se nechtělo sledovat to utrpení, a tak přišel o ten obrat.

Jak dál? Sledovat či nesledovat? Toť otázka.

Trochu na rozpacích

15.02.2026

Jsem z té olympiády trochu na rozpacích, zejména tedy z hokeje. Resp. z výsledků našich hráčů, jinak tedy smekám před Slováky, kteří nečekaně pokořili systém hry, který měl zvýhodňovat ty nejsilnější. Zatímco oni nastoupí přímo do čtvrtfinále, my budeme hrát kvalifikaci a každý prohraný zápas nás posílá ke dnu (jestli tomu dobře rozumím).

Ale můžeme se vzchopit, protože týmu přestanou fanoušci věřit, už nemusí být svázán odpovědností a může se ode dna odrazit, dokonce k medaili. Jestli tam ta naděje zůstane, ukáže příští zápas. Zatím je ta bilance tristní. Ale to je sport.

Jinak smekám před mladými talenty a "zodpovědností nesvázanými" sportovci, kteří si to přijeli hlavně užít a tak nějak mimoděk to některým i cinklo. Nadřeli se, ale měli i štěstí.

Nakonec bych jako v Naganu, tak v Milanu přepsal dějiny. Ale jinak. Poslal bych na smetiště dějin komentátora Roberta Zárubu. Nějak čím dál víc jsem alergický na jeho komentátorské kecy.

Příště ho, prosím, nechte doma.

Černobílý svět

19.02.2026

Takový svět je vlastně šedivý, unylý a nenabízí ani odstíny šedi, natož jiné barvy. Svět, kde je povinné jenom poslouchat a souhlasit. Ale to už nestačí, protože je třeba tleskat a mávat. Kdo netleská a nemává, je sprostý podezřelý. Podezřelý je ale i ten, kdo se směje, nebo mlčí.

Tak daleko jsme došli při budování toho nádherného Orwellovského světa, světa převrácených významů slov, světa digitálního dozoru a unipolární šedi, kde ani černá není černá a bílá není bílá. Ale "velký bratr" nám sdělí "pravdu", kdo je černý a kdo bílý.

Takový svět si, milí iluzionisté, strčte do prdele. Takový svět je na hovno. Na takový svět vám zvyška seru. Jsem sprostý, no a co? Jak nemám být sprostý ve sprostém světě iluzí a hypnózy?

Protože já žiju ve světě jiném, přirozeném. Ve světě zelené trávy, modré oblohy, žlutého slunce, hnědé půdy, červené krve, průzračné vody, různě barevných rostlin a živočichů. Ve světě různých vůní i pachů, ve světě přírodní rovnováhy a přírodních zákonů.

V tomto světě se mi líbí a v tomto světě budu vykonávat funkci zahradníka, pěstitele, ale třeba i chovatele, nakonec i poustevníka, nebude-li zbytí.

S tím vaším světem digitálních iluzí nechci mít nic společného a házím vám do něj vidle. Ale jen obrazně, protože to bych už nemohl kydat hnůj.

Žít v šedivém mrtvolném světě lidské společnosti se mi přičí, ale v barevném světě přírody žiju moc rád. A jako člověk doufám, že v takovém světě chce žít i většina lidí. Jenom si to většina díky té hypnóze, kontrole, lpění, strachu a železné košile zvyku, bohužel nedovolí.

Kolaps, transformace, regenerace

24.02.2026

My lidé jsme divní tvorové. Mohli bychom se spokojit s přírodou, sladit se svým tělem, duší a myslí, přijmout odpovědnost za svůj život a rozvíjet to božské v nás.

Ale spíš to neděláme, sami sebe si nevážíme a nemáme se v úctě. Protože jinak bychom přece neodevzdávali svůj život někomu jinému. Ať už to byli vládci (monarchové, politici, generálové), kněží, bankéři, vědci, lékaři, v současné době třeba sociální sítě, celebrity a nejspíš si vyzkoušíme i předání svých životů umělé inteligenci. Zdá se, že k tomu máme většinově nakročeno a jako lidé opakujeme stále stejné chyby a nepoučíme se. Naštěstí někteří ano.

Ovšem hlavní chybou je myslet si, že nás zachrání někdo z vnějšku, nějaká autorita, nějaká technologie nebo snad politická strana, jíž odevzdáme svůj hlas či ta již zmiňovaná

umělá inteligence. My sami musíme být tou lidskou inteligencí, která přijme myšlenku, že vládcem svého života jsem já sám a nikdo jiný. Je to svobodné, ale zároveň odpovědné. Takový člověk už není snadno manipulovatelný, už přestal žít v kůži oběti a povýšil své vědomí, svého ducha.

Postupuje od pýchy, na níž se zasekla současná civilizace, k moudrosti. Moudrost s pýchou nebojuje, jen v klidu očekává její pád. Proto si myslím, že k nějakému kolapsu a následné regeneraci dojde. Jedno bude ukončeno a nastartováno druhé. A řekl bych, že naštěstí pro člověka, to lidé nemají pouze ve svých rukou. Je to evoluce, která si pro nás něco chystá, jen my zatím nevíme co. Promlouvat do toho budou chtít (nemocní) mocní ve snaze udržet si nadvládu nad druhými a žít i nadále na jejich úkor.

Je otázkou, kam až budou chtít zajít a co jim Vesmír a Příroda dovolí. Lidé tu pak budou žít možná v novém lepším uspořádání, až se ten chaos znovu ustálí do nějaké nové stabilnější rovnováhy. Možná se tam dostaneme nějakým kvantovým skokem.

Existují lidé, kteří se tomu snaží pomoci, např. zde: <https://kvantovyskoklidstva.cz/> Proč ne? Vždyť každá myšlenka, slovo a čin se zapisuje do energeticko-vibračního pole, z něhož je možné čerpat. Vědomě i nevědomě.

Moudré je inspirovat, v klidu láskyplně ukazovat cestu k radosti a tvorbě. Obrazně řečeno: "odložme svůj meč a přestaňme bojovat". Vždyť bojujeme sami se sebou, se svými stíny, které nám jsou nepříjemné a nepohodlné.

Vím, ty "sebe-rozvojové kecy" všichni známe, možná jim věříme, možná ne. Ale pravdou je, že každý žijeme svůj život a jsme odpovědní za to, jak ho žijeme. Za naše myšlenky, slova a činy, které vkládáme do našeho společného prostoru. Vkládejme tam svoji jedinečnost a pravdivost, pak můžeme proměnit život svůj, i životy dalších.

Samozřejmě do toho prostoru můžeme vkládat faleš, přetvářku, sebeklam a své přebujelé ego, pak ale k žádné změně sebe sama nespějeme. Ale to už jsem se vrátil na začátek. Potřebujeme vystoupit z bludného kruhu, ne pořád bloudit. Dokážeme to?

Co s tím chaosem?

11.03.2026

Přijde chaos? Myslím si, že nepřijde, že už dávno přišel, jen zpočátku nenápadně. Nebyl ještě tak viditelný, všimli si ho jen někteří. Ti, kteří upozorňovali, že jestli s tím něco neuděláme, bude se chaos prohlubovat.

Propásli jsme (jako lidé) mnoho šancí na to, kdy se dal chaos ještě zvládnout, ještě byl nějak říditelný, nebo se aspoň dal brzdit. Řekl bych, že chaos byl odbrzděn, prohlubuje se a rozhodně se nezastaví. Proběhne, nadělá ještě mnoho škod, zničí mnoho životů, ale zdejší život se určitě promění. Uspořádá se to nově, protože starý "řád a pořádek" v tom chaosu skončí. Nemůže ho přežít, protože ho sám vyvolal svou pohodlností, hloupostí a chamtivostí, na kterou je nebetyčně pyšný.

Že starý svět končí, právě prožíváme. Každý jinak, ti více soběstační, méně závislí, s šikovnými rukama, myslící hlavou a srdcem na dlaní, na tom budou lépe. Příroda se obnoví, lidstvo začne znovu a jinak. Lokálně, odspodu, od píky. Co se zachová, co bude objeveno a co nám pomůže, nevíme. Lépe na tom budou ti s vyšší úrovní vědomí, protože

ti už se naučili odvaze, ochotě, spějí k moudrosti, protože už překonali pýchu. Pýcha je dobrá v tom, že překonává apatii, strach a hněv, ale pak se nějak ustálí na vrcholu a z něj buď padá, nebo se promění, tedy nastoupí cestu k moudrosti.

Asi nás čeká pád pyšné civilizace, s velkým rámem, s velkými a zbytečnými oběťmi na životech, ale Život přežije a s ním (snad) i člověk moudrý, který už se nebude pyšně nazývat "moudrým", když tak hodně "zhloupnul", ale opět k té moudrosti bude postupně růst.

Přemýšlím, zda se ten chaos, který nyní přichází s větší silou, dá přežít v klidu. Jsem ve věku a snad i moudrosti, že minimálně nemusím panikařit. Určitou psychickou výhodou je i to, že s tím chaosem počítám a že jsem se naučil žít přítomností.

Přichází doba, kdy pravidla nebudou důležitá, když je ti tzv. "nejmocnější" stejně porušují ve smyslu "silnější pes mrdá", přestane důležité být na té správně straně, přestane důležité mít pozici či peníze.

Důležitá bude vůle přežít, šikovné ruce, moudré hlavy a lidská srdce. Činy lidskosti budou posouvat nový svět vpřed.

Nebo to bude jinak? Víím já, co má Bůh, Vesmír, Příroda za lubem? Pro mě je osobně důležitý návrat k přírodě, ke zdraví a udržení lidskosti. Prošel jsem si vším tím umělým rozdělováním a zůstal jsem na straně lidskosti (tedy zdravého rozumu a míru), nenaletěl jsem na žádnou z propagovaných "dehumanizací" a "správných stran". Jen jsem si připadal příliš osamocen.

Ale víím, že sám nejsem. A že se mi ti lidé sami vytříbí, a že držet basu budou muset spolu ti nejbližší. Ať už spřízněni příbuzenským (či sousedským) poutem, poutem souladu duší a vědomí, poutem lokality v přítomném okamžiku. Tak to vnímám a chtěl bych si zachovat stoický klid a nadhled ve své duši. Ale fakt nevím, co mi Život přichystá a jak to zvládnou.

To, co jsem dosud prožíval, považuji za poměrně slušný trénink, tak snad to zvládneme, znovuobjevíme lidskost, spolupráci a najdeme nový směr. Jestli u toho budu já osobně, nevím, přece jen se mi život zdejší nachyluje, ale svým potomkům přeju, aby zvládli tím chaosem projít a dočkali se lidštějšího a rozumnějšího uspořádání světa.

Sešlost obětí na Letné?

18.03.2026

Nejsem psychiatr, ani psycholog, jen jsem cosi vyzkoušel (i na sobě, když jsem opouštěl roli oběti). Oběť vždy najde viníka a nepřítele. Oběť též bývá agresivní a manipulativní. Člověk může být obětí svého strachu a pak je agresivní vůči tomu, koho se bojí, agresivita se může projevit i jako citové vydírání a sebelítost. Nebo se jedná o oběť své pýchy, oběť své ješitnosti, a pak se agrese projeví vůči těm, kterými jeho ego opovrhne.

Nechystají se sejít právě takové oběti v sobotu na Letné? Má jich být údajně půl milionu. Měli trochu problém najít nepřítele. Samozřejmě nepřítel je Babiš a jeho vláda a oběti je liberální demokracie. Jinak je situace dost nejasná, pan prezident nechce být (jen) hlavou opozice, ale chce tu být pro všechny, odporných lidských bytostí nějak přibývá a nějak není tak úplně jasno, koho proti nim podporovat, protože by často šlo o podporu jedné odporné bytosti proti druhé. V tom mezinárodním chaosu se nikdo moc nevyzná a zájmy jsou různé a často hrůzné. Tak či onak na nás dopadají a hezké to moc není a každý to vidí

na benzínce. Navíc Ukrajina už není středobodem mediálního zájmu. Mají to (ti chvilkaři) fakt těžké, protože je třeba podpořit bytostné dobro a odsoudit bytostné zlo. A nějak se nám to zrelativizovalo, resp. už to není tak černo-bílé, jako to bývalo.

Ještěže máme ten malý český rybníček. Ani tady u obětí není tak úplně jasno, je obětí Česká televize nebo Václav Moravec, který práskl dveřmi? Předchozí viník Turek už byl odstaven, tedy vyřešen a je zbytečné namířit svůj hněv proti němu.

Sláva, viník se našel. Je to paní Vachatová, ta je tím zosobněným zlem, kam je možné namířit agresi a nezištné neziskovky na straně dobra, které je nutné podpořit, protože je ohrožuje mediálně diskutovaný nový zákon. Bude to napínavé, ale ti, kteří rádi mají jasno, už konečně mají jasno a mohou v době jarní rovnodennosti demonstrovat.

Nejde čistě náhodou o souboj svobody slova s právem na korigované informace? Osobně si takové právo odpustím a mám v tomto jasno, jsem na straně svobody slova. I proto o tom svobodně píšu.

Carholici jsou asi smutní

24.03.2026

Kdo je carholik? Odpověď je jednoduchá, každý asi ví, kdo je alkoholik, workoholik, shopaholik. Jsou to lidé (nezdravě) závislí na pití alkoholu, na chorobném pracovním vytížení nebo nadměrném zbytečném nakupování.

Z toho vyplývá, že carholik je závislý na jízdě autem, ale to jsme svým způsobem všichni, kteří máme auto a řidičák, protože proč mít auto, kterým nebudu jezdit.

Termínem "carholik" označuji ty řidiče, kteří auto využívají nadměrně. Lidi, kteří jsou schopni zajet autem do 150 metrů vzdálené trafiky pro cigarety, přejet z jednoho rohu běžného městského náměstí do druhého, desítky minut kroužit parkovištěm před obchodním centrem, aby našli místo nejbližší vchodu. Prostě lidi, kteří místo toho, aby šli kousek pěšky, nebo využili hromadnou dopravu, která (světe div se), je v některých úsecích a trasách i rychlejší, musí jet autem za každou cenu.

Města u nás jsou auty přečpaná a ve většině z nich jsou problémy s parkováním, které rázem odpadnou, můžete-li použít jiný způsob dopravy vč. té pěší. Ale jet autem, přestože je to v daném úseku třeba pomalejší (kvůli častým zácpám) či dokonce dražší, považuji za závislost. Zpravidla je to pohodlnější a pro spoustu lidí i prestižnější, přece by nevlezli do "socky" (MHD) a jít pěšky, tak je bolí nohy, protože nejsou zvyklí.

Z čeho jsou ti carholici tak smutní? Z cen pohonných hmot. Kdo musí jezdit denně a často i tam, kde by mohl jít třeba pěšky, asi bude z cen benzínu a nafty nešťastný. Já jezdím poměrně málo, ceny benzínu mě samozřejmě netěší, ale až tak mě neděsí. Nicméně i ti, kteří ani auto nemají, prostě na to válečné běsnění ve světě také doplatí. Ceny energií se vždy promítají do dopravy zboží a služeb a způsobují i tlak na inflaci.

Zejména konzumně zaměření jedinci budou našťvaní a smutní. Podle mého je aut na světě přebytek a jezdí často i zbytečně, takže z cen benzínu nešťastný nejsem. Je otázkou, kam by musely ceny vyšplhat, aby se lidé ježdění v autech vzdali, navíc ve venkovských oblastech je auto často nezbytností. Chudší lidé asi jízdy omezí, ale hlavní je, jak to zasáhne dopravce, zemědělce, výrobu a obchod. Navíc ohledně ropy a zemního plynu

jsme na konci trubky (ze všech stran), a to může být zásadní problém. Nejen, že to bude drahé, ale mohlo by toho být sakra málo. Může se naše "hodnotná" civilizace dožít elektřiny a potravin na příděl? Úplně bych to nevyklučoval.

Slibovaná tranzice ekonomiky, energetiky a ekologie už na nás dopadá. Jen je smůla, že ji vede smečka progresivních byrokratů, sociálních inženýrů, digitálních pošuků a nenažraných šmejdů. Výsledkem pak není žádoucí změna, ale chaos a destrukce. Asi si tím budeme muset projít a narazit do zdi, abychom si to uvědomili, zbavili se parazitů a začali to dělat jinak.

Mohu si dovolit být optimistou, protože mám jednak už dost odžito, a jednak jsem dost nezávislý, zejména ve smyslu toho, že nepropadám závislostem a vedu celkem skromný život s poměrně silným zastoupením analogového (fyzického) charakteru. A máme celkem pevné rodinné pouto, se ženou společné zájmy zahradnické, takže i určitá soběstačnost tu je. Navíc "kolaps" nepovažuju za konec světa, ale spíše nutnou podmínku následné regenerace.

Všechno je fejk?

28.03.2026

Všechno určitě není fejk. Ale už je těžké určit, co fejk je a co není. Já to mám celkem jednoduché, pro mě je fejk celej ten fejkbúk a politické fejky programově nesleduju, ale nějak se ke mně dostanou.

Z toho, co si na internetu sám prohlížím, nebo z titulků, které zahlédnu. Tak jsem zahlédl, že se řeší nějaká sdílená fotka s Minářem, Halíkem a tím "ono" teroristo z Pardubic. Jó, fotka je to povedená. Nevím, ale myslím si, že šlo o vtip, asi dost urážlivý, který se může dotknout cti, ale hned za to žalovat, tlačit na ministra a policii? To myslí vážně? Asi jo.

Ale to si mohou myslet jen ti, kteří se berou moc vážně, kteří se cítí být důležitými a povolányi, což mě u pánů Halíka a Mináře nepřekvapuje.

Sám si je řadím mezi ty lidi, kteří nemají smysl pro humor, nadsázku, ironii a sarkasmus. Kteří si neumí udělat srandu sami ze sebe a nedokáží blbý vtip na jejich účet jen tak přejít, prostě se nadto povznést a mediálně to už nepitvat. Možná by stačilo, že reagovat na hloupý fór nějakého náměstka ministra je pod mou úroveň a fotka je samozřejmě falešná, což dnes díky AI není problém. Ženy nedobrovolně svlékané pomocí mobilu by mohly vyprávět.

Prostě někteří lidé dělají nechutné věci a sdílí je. Mně spíš vadí, že se ani tak nerozlišuje, co kdo dělá, ale spíš kdo to dělá. Žijeme v době fejkových informací, v moři informací, v nichž se utápíme a už nedovedeme rozlišovat, co je pravda, účelová polopravda či lež.

Kdo si myslí, že ho to naučí nějaký kurs informační gramotnosti a kritického myšlení, je naivní. Jediná cesta je být zvědavý jako malé dítě a ptát se. Ptejte se a pochybujte, jedineč tak se naučíte o věcech přemýšlet.

Ale asi nejlepší je nenechat se informacemi přesytit a nevěnovat jim tolik pozornosti. Informace, které jsou důležité zrovna pro ten váš život, se k vám stejně dostanou.

A na závěr jedna informace, která fejková není a které můžete stoprocentně věřit. 28. března je Den učitelů, připomínka narození Jana Amose Komenského.

Konec dějin, ale úplně jinak

09.04.2026

Současná globální civilizace měla být koncem dějin, jenže se zdá, že se to jaksi vymklo. Vymklo se to kontrole a přestává to naplňovat představy a cíle současných globálních mocných.

Inteligentní Vesmír má asi jiné zájmy a jak se říká Bůh má smysl pro humor a prostřednictvím ješitného a pološíleného Trumpa rozkopává globalistům bábovičky.

Vypadá to, že globalizace tak, jak je v současnosti nastavená končí. Menší část lidstva obohacuje, tu daleko větší ožebračuje, a dokonce podkopává lidskou důstojnost. Možná pomalu dochází k re-lokalizaci, menší samostatnější celky jsou totiž více životaschopné. Zdá se, že hloupá, pyšná a líná civilizace dochází na konec svých dějin.

Opravdu přichází doba, kdy ti poslední se stanou prvními a ti první už nastupují na cestu na smetiště dějin? Způsobí kolaps globalizované civilizace Hormuzský průliv? Neshořel náhodou unipolární svět v Perském zálivu?

Po Covidu, zlaté žíle farmaceutického byznysu, přišel byznys zbrojařský díky lokálním válkám nejprve na Ukrajině a posléze na Blízkém východě a v Perském zálivu. Ve všech těchto válkách mělo být dosaženo rychlého a snadného vítězství mocnosti, leč nestalo se tak. Války spotřebovaly mnoho nákladných sofistikovaných, technologicky vyspělých zbraňových systémů, které není tak snadné nahradit, navíc jdou zničit mnohem jednoduššími a levnějšími prostředky (válka dronů). A tady se ukázala slabost velmoci a také evropská bezmoc. Celé se to nějak vymklo. Jen nevíme, zda to byl geniální záměr, nebo jedna chyba za druhou.

Není to jen na lidech, své si do toho řekne Příroda, inteligentní Vesmír, nekonečné Vědomí. Je přece plánován Zlatý věk lidstva a těžko se může obejít úplně bez lidstva. Vnímám to tak, že starý svět umírá a nový se v bolestech rodí. To je přece přirozený stav, staří ze světa odcházejí a noví se do něj rodí.

Jak jsme na tom v Česku? Mocenská skupina "progresivních liberálů" ještě určitou sílu má, ale její moc slábne. Zejména slábne ten, pro koho tak ochotně ti "lidé" pracují a jsou pod jeho ochranou. Mediální mainstream zapomněl kvůli Íránu na Ukrajinu, podobně jako před časem kvůli ruské válce na Ukrajině na Covid. Válka je nyní přerušena a čas ukáže, jakou moc ještě mají síly, které by si ji přály dále rozfoukávat.

Mainstream si poradí, vždy najde další zástupná témata, kromě aktuálních cen uhlovodíků, které se projeví v ekonomice domácností a firem a které aktuálně řeší vláda, se hlavně řeší účast pana prezidenta na summitu NATO v Turecku.

Možná to je jen bouře ve sklenici vody, zahájení kampaně na znovuzvolení, v každém případě mezi ministrem zahraničí a prezidentem žádná láska nevzkvétá. Bude zajímavé sledovat, jak z toho premiér vybruslí. Vojenský pakt vojáka, který navíc nějaký čas pobýval v jeho čele, láká i v roli prezidenta.

Sledovat to nebudu, nejspíš si myslím, že tam prezident pojedje a informace ze setkání se budou různit podle toho, kdo o nich bude referovat, to bych se i vsadil. Asi nejzajímavější bude role kůlu v plotě a setkání s důležitými lidmi.

Tak si na mainstreamu počteme, jak se pan prezident bavil s těmi důležitými a Macinka s Babišem tam stáli sami jak kůly v plotě, naopak alternativa bude vyzdvihovat setkání Macinky a Babiše s Trumpem a jinými důležitými lidmi, přičemž kůlem v plotě bude v tomto případě prezident Pavel.

Ale, když jsme u toho konce dějin, nekráčí na to smetiště i to tolik opěvované NATO, a dokonce i EU?

Kam jsme se to dostali?

23.04.2026

Nestačím se divit. Média nijak nehltám a moc nesleduji, přesto se informace ke mně dostávají, nejčastěji z titulků na Seznam.cz či z webů, které čtu či poslouchám.

Informace se dají rozdělit na ty, které jsou k smíchu a na ty, které naštvou a občas se najde i nějaká, která potěší.

Rozesmála mě zpráva, že lidé chodí na procházky jako s pejsky, ale bez pejsků, s prázdnými vodítky. Nebetyčná hloupost kvete nebo jsem tuto recesi jako recesi nepochopil? Pokud to ti lidé myslí vážně a jako, že jsou správně in, tak potěš koště. Vypovídá to snad jen o jejich stádovosti, lenosti, nezodpovědnosti a lehké manipulovatelnosti. Protože starat se o pejska je zodpovědnost, práce a zároveň potěšení a máte doprovod na procházce i bez nějakých dalších lidí. Ovšem není to "in" a asi vám to nezajistí sledovanost na sociální síti.

Vždycky mě udivují ty "módní" vlny, na kterých se chvíli jede. Kdo si dnes vzpomene na zumbu, chození za Pokemony, hledání kešek, možná brzy vyhasne i disc golf. A už si ani nevzpomenu na nic jiného. Teda jo, ale to se týká klasiky mého mládí: kuličky, čára, pupendo a céčka.

Podobné "vlny" jdou od vládních institucí, nejdříve se něco propaguje, to se masívně zadotuje, vznikne poptávka, po zrušení dotací už to tak výhodné není a v tichosti se od toho odejde a zapomene. Jen v energetice to bylo zajímavé: podpora elektrických přímotopů, podpora plynofikace, pak fotovoltaiky, tepelných čerpadel a větrných elektráren. Přidejme si k tomu ještě biopaliva.

Podpora automobilového průmyslu, budování průmyslových zón a daňové prázdny, ústup developerům a nadnárodním firmám. Nyní se podporují (asi v rámci úspěšné dehumanizace) zbrojařské firmy, před nedávnem firmy farmaceutické a "vakcinační genocida". Nakonec jsme to vše ve větší míře přežili. Ale poučení? Změna směru? Nikde.

Navíc se to úplně proměnilo, bývalí anarchisté se proměnili v poslušné korporátně globální světoobčany, bývalí pacifisté v ty největší válečné štváče, u tzv. ekologů došlo k proměně také. Ale jednoznačné to není, jsou tací, kteří by snad v přírodě nepřežili ani den, ale tlačí byznysový Green Deal, kácení lesů ve prospěch slunečních a větrných elektráren, naopak zavírání těch jaderných a uhelných, nesmyslné poplatky, vlastně pokuty za tzv. uhlíkovou stopu. Protestují proti dálnicím, ale proti betonování krajiny, nejsou vidět. Takže i tady samozřejmě platí "hledej stopu peněz".

Ale jsou ochránci přírody, kteří s tím nemají nic společného, uklízí les, organizují přírodovědné vycházky, kosí louky, sází stromy, budují mokřady a kriticky se vyjadřují třeba

k současnému boomu výstavby větrných elektráren v naší přírodě. To jsou zprávy, které mě osobně těší.

A stát, v našem případě ten organizovaný zločinec a mafián, sloužící korporátům a mafiím, si dovolí navrhnout snazší výstavbu na nejlepší půdě? Komu tím slouží? Copak nemáme tu krajinu dostatečně fragmentovanou, zabetonovanou a zaasfaltovanou? Co tam má vyrůst? Montovny s levnou pracovní silou z ciziny či s roboty? Další sklady, další nákupní centra, další parkoviště, další developerské bytové komplexy pro investiční byty či bydlení bohatých (nejspíš cizinců)?

Aby se ta proměna završila, tak ti, kteří uměli něco vybudovat, rozvíjet a předat svým potomkům, se stali obtížným hmyzem a pokud něco kritizují, ptají se, pochybují o nastoupené cestě a trendech, tak nejenže se s nimi nikdo nebaví, ale jsou umlčováni, vyháněni na okraj společnosti, někam za ten Foltýnův příkop a onálepkování jako dezoláti, chcimíři a svině.

A tak se na stará kolena stávají sami těmi anarchisty a nepřáteli státu. Státu, po kterém nic nechťejí, resp. chtějí jen jedno, aby jim dal pokoj a ničím je neobtěžoval, nešíkanoval a nebuzeroval. Jenomže právě to těm byrokratům na nejvyšších pozicích nejvíc chutná. Mít nad námi tu moc.

To si však jenom myslí, nad (poslušnou a zbabělou) většinou tu moc možná mají, ale rozhodně ne nad všemi. Kolik škody si ještě dovolí napáchat? Jak dlouho jim dovolíme nám škodit?

Osobně si myslím, že jim to vydrží až do nějakého toho "nárazu do zdi". Cestu nějakými postupnými kroky zpět nějak nedokážu vidět, ale naději v obnovu a regeneraci po spadnutí domečku z karet tu optimisticky vidím.

Větrníky nás konečně probouzejí

06.05.2026

Nechtěné větrníky probouzejí tu občanskou společnost, která není přisátá na peníze. Nesosá, nesaje, nepije krev jako pijavice a nechová se paraziticky. Takovou společnost jsme znali jen okrajově, a hlavně pouze místně, lokálně.

Mediálně jsme znali především občanskou společnost druhou, propagovanou, tu "občanskou společnost", která dělá jen to, za co je placena, kdyby placena nebyla, pes po ní ani neštěkne. Je dobře placená, páchá dobro, moralizuje a ve spolupráci s médií ukazuje na nepřátele, kteří jsou hlavně ztělesněné zlo a musí být ve jménu dobra zničeni.

A co je vlastně tím Dobrem, kterému je vše dovoleno? Proč může lhát, páchat násilí, ničit životy, ve jménu ochrany míru vést válku, ve jménu ochrany zdraví ničit zdraví, ve jménu ochrany přírody ničit přírodu a krajinu, ve jménu ochrany demokracie ničit demokracii a zavádět globální digitální totalitu? Dobro je to, co nám ohlásí tzv. mainstreamová média a vše ostatní je zlo, ne kritika, jiný názor, pochybnost, ale absolutní zlo, které musí být zničeno jakýmikoliv prostředky.

Jenže srát lidem na hlavu lze jen do určité míry, lidé u nás snesou hodně, nechali se už tolikrát napálit, protože věřili autoritám, a ne sami sobě.

Proč tzv. "ekologické organizace" (které nemají s ochranou přírody a krajiny nic moc společného) neprotestují proti výstavbě dalších hal na zelené louce, zabírání půdy, ale stavbu dálnice či obchvatu, který odvede tranzitní dopravu z obce, zdržují a zdražují? Neříká se tomu náhodou pokrytectví?

Co už jsme si tady v Česku zažili "tunelů" a obohacených skupin, které se napakovaly, protože věděly, protože měly prolobované zákony. Tak jsme daly vzniknout solárním baronům a solárnímu tunelu a nyní se chystá podobný tunel s větrníky. Svede se to na to, že to chce EU. Jistě, to je ale jen část pravdy, akcelerační zóny jsou výmysl investorů, zainteresovaných politiků, byrokratů a "eko" aktivistů. Nikoliv ekologů. Pravověrný (a neúplatný) ekolog, hospodář a energetik bude na straně lidí, kteří to nechtějí mít hned za humny, kvůli zdravotním rizikům (infrazvuk), kvůli odlesnění a dalšímu betonování, a nakonec i efektivitě, protože tady vždy nefouká, a když zrovna fouká je možné přetížit síť. Pak je tu ještě otázka komponent, životnosti a co pak s odpadem?

A lidé se dávají dohromady, odborníci jim radí, poskytují informace a na přirozeném protestu, resp. obraně domova, přírody a krajiny se formuje ta pravá domácí občanská společnost. Zastupitelstva brzdí a mnohde lidé, aktivní občané vítězí nad investory (jedním je i nenasytný korporát ČEZ), politiky a placenými "občanskými" aktivisty.

Co naplat, 200 metrů vysoký "větrník" je viditelný. Klidně ať si jej investoři postaví, ale někde, kde nebude vadit. Proč je nestaví nějaký "uhlobaron", který zavírá důl, na místě toho dolu? Třeba jako program rekultivace spojený s větrným parkem? Proč ho investor cpe blízko k lidem a do nenarušené přírody a krajiny?

Probouzející se místní občanská společnost si už nenechá kálet na hlavu a odmítne poslušnost, ale ne slušnost. Slušně se ptá, snáší argumenty, pochybnosti, má nastudována rizika a je odhodlána si svůj prostor k životu uchránit. Probuzená společnost je o lidech, kteří si v určitém zájmu dokážou společně a vzájemně pomoci. Nenechme si už naši krajinu, přírodu a půdu zaneřadit dalšími zvěrstvy, které neslouží nám, obyčejným lidem, ale hlavně malé skupině všehoschopných nenažraných "lidí".

Co je ještě zajímavé je to, že je to o "lidech" rozhodujících z centra (ministerstva, centrální úřady, většinou sídlící v Praze), kteří vymýšlejí akcelerační zóny v Ralsku nebo Jeseníkách, ale asi nenavrhli třeba Prokopské údolí či Divokou Šárku. Já bych navrhol Letnou, na tu pláň by se větrný park vysloveně hodil, pro občasné "chvilkové" demonstrace je toho placu škoda, tak ho dejme občasným zdrojům energie, když bude foukat, mohli by na Spartě svítit.

Jsme ještě směřící se bestie?

18.05.2026

Má generace "baby boomers" asi ještě je. Z jaké většiny si netroufám odhadnout. Ukáže to brzy výjezdní zasedání Sudetoněmeckého krajského sdružení (SDL) v Brně.

Rozproudily se vášnivé diskuse, nevím, co si o tom myslet a jaký zaujímat postoj. Osobně to beru jako provokaci, která má vyvolat vášně a v podstatě rozjet dobré vztahy s Německem. Obyčejní Němci a obyčejní Češi jsou vzájemně smířeni už dávno, tak proč teď násilné smířování?

Pan dlouholetý předseda SDL fyzicky nepůsobí moc skromně a jeho stylizace do podoby "vůdce" je víc než nápadná. Myslím, že to nadělá víc škody než užitku, ideální by bylo akci odpískat. Nicméně díky tomu se opět připomenou Lidice, Ležáky, tudíž se ta mediální masírka o ublížení sudetským Němcům, trochu vyrovná a trochu se připomene historický kontext.

Hamletovská otázka protestovat či neprotestovat? Ta už je více méně zodpovězena. Už se totiž protestuje, jsou rozjeté petice a "diskuse", kdy se diskutuje jen málo, ale spíš nálepkuje, jak je v poslední době zvykem.

Otázkou je, zda dojde k nějakým střetům a co to přinese. Moc nadšený z toho nejsem. Uvidíme, jak to ustojíme a jak přečkáme všechny ty krize, které se na nás valí. Já tedy radši svobodný a nejistý chaos, než nějaký řád a pořádek, reprezentovaný nějakou vojenskou juntou.

Když člověk není zločinec, ale dělá chyby

26.05.2026

Nejsem nastaven na peníze, majetky a byrokracii. Z toho vyplývají i mé chyby, protože nejsem robot, ale lidská bytost. Preferuji lidskost před úředním šimlem.

Pravidla se sice mají dodržovat, ale komu slouží? Dnes velkým a silným, tj. korporátům a státním orgánům. Malý podnik na dodržování čím dál tím komplikovanějších pravidel nemá lidi a nemůže znát všechno.

Lidskost je o důvěře, především důvěře v jiné lidi. Když moji důvěru zklamou, mrzí mě to, ale většinou se s tím nějak vypořádám. Striktní pravidla moc nefungují, funguje zkušenost, reference, zvláště u řemeslných profesí.

Menší firma, kde lidi znám osobně a už s ní mám své pozitivní zkušenosti, má u mě přednost. Víím, že se na ni mohu spolehnout. Navíc vyjde levněji. S nadsázkou říkám, že transparentní výběrové řízení zvládne jen právní kancelář, proto je u nás vše tak drahé a navíc složité, protože byrokraté dokáží jen předpisy zpřesňovat a zpřísňovat, a hlavně neustále rozmnožovat.

Tak se člověk lehce stane potenciálním zločincem a když si ještě pustí hubu na špacír, může být vymalováno. Přesto budu preferovat možnost se mýlit, dělat chyby a nést za ně svůj díl zodpovědnosti, protože je to lidské. Ovšem být lidský není zrovna v souladu se současným společenským systémem. Digitalizace a byrokracie celý systém odlidšťují a činí ho robotickým. Korporáty a státní správa se tomu snadno přizpůsobí, ale tomu malému to život spíš komplikuje. Výhodou toho malého je pružnost a lokální znalost. A to je asi "systémová chyba".

Být zodpovědným hospodářem, se snadno řekne, hůře dělá a chybě se nevyhnete. Pokud "sedíte" na relativně velkém balíku, jste v pasti, protože když necháte peníze jen tak válet na účtu, ztrácejí se vám a jste za to kritizován, část peněz se tedy rozhodnete investovat.

U banky zjistíte, že pokud na investicích nevydělá, tak prodělek zaplatíte, pak vám kolegové z podobně malých či větších družstev doporučí investovat do nemovitostních dluhopisů. To vypadá dobře, pak ovšem přijde vysoká inflace a vy je nedokážete ani přeprodat, ani vnutit zpětný odkup. Navíc se v té firmě vymění lidi, objeví se problémy a

firma skončí v insolvenční, k níž se přihlásíte. Je to docela bezmoc. Udělal jste chybu? Nejspíš ano. Je to zločin? Ne, snažil jste se ty peníze nějakým způsobem rozmnožit a snaha z toho včas vycouvat, už bohužel byla marná. Po bitvě bude každý generál a předpokládám, že mi to dají sežrat.

Štve mě to a jsem smutný z toho, že ten velký se zase nějak vykroutí a začne zase znova, těm malým zůstanou oči pro pláč. Ale zatím není čas brečet, ale konat a uvidíme, co se z toho vyvine.

Jó, za chyby se platí. Ale nedělat je, to bych nebyl člověkem.

Výlevy

Příběh roku 2025: putování losa Emila

01.01.2026

Rok 2025 byl plný životních příběhů, některé byly ukončeny smrtí, jiné se zrodily a začínají se psát. To je však každý rok, ve společenské hře se často odehrávají volby, které občas mění přední herce a někdy i směr.

I tady se psaly příběhy a aktéry díky médiím známe. Známe hlavně jejich jména a mediální obrazy. Ale média nám zprostředkovávala i jiný příběh. Příběh zvířecí a zároveň i lidský. Českou fragmentovanou krajinou putoval los. Navštívil mnohá města a kraje. Lidé, kteří měli to štěstí se s ním setkat, si ho natáčeli, fotili, ale hlavně všichni byli opatrní a ohleduplní, aby se mu nic nestalo. Aby mohl klidně projít. Dostal se na chvíli i na Slovensko a skončil v Rakousku.

Tam ho uspali a odvezli na Šumavu, kde by měl los najít svůj nový domov. Tak doufejme, že se mu na Šumavě líbí a je tam spokojený.

Radši už o něm nebudu slyšet, než abych zjistil, že se našel někdo, kdo ho zastřelil, či spíše ho srazilo nějaké velké auto. Přeji losovi Emilovi hodně štěstí v životě, aby ho prožil tak, jak se na losa sluší a patří.

A nám všem přeji také hodně štěstí v životě a abychom své životy lidské bytosti prožívali především v radosti a ve zdraví. Abychom se z chyb poučili a neopakovali ty stejné chyby, abychom více zapojili svá srdce a dokázali zkrotit svá ega.

Proč jsem se přestal dívat na zprávy?

07.01.2026

Patřil jsem k těm, kteří sledovali zprávy, aby tzv. byli v obraze. Zprávy mě ovšem začaly stresovat a nedělat mi dobře. Vyrůstal jsem v době normalizace, kdy bylo zpráv, zejména těch pravdivých, pramálo a člověk se po informacích musel pít, a ještě si dávat pozor.

Pak přišla svobodná léta a najednou bylo informací dost a svoboda projevu (téměř) neomezená. To se pak změnilo rozvojem internetu, sociálních sítí a současně i AI. Postupně se z nedostatku informací stala informační přesycenost. A to už člověk nepobere.

Také jde o to, jaké informace se do lidí "hustí", co se nejvíc prodává? Každý si jistě všimne, že pozitivita, radost a spolupráce, to jistě není. Prodává se naopak boj, konflikt, samá negativita.

Pak si člověk uvědomí, že ho to akorát stresuje, je mu z toho smutno nebo ho to strašně štve. Nicméně to není všechno. Člověk začne o zprávách pochybovat, přestává jim věřit a začne si hledat informace jinde. Tak objeví, že jde zejména o propagandu v kombinaci se strašením, spíše programování mysli směrem k ovládnutí lidí.

Pak přijde ta důležitá otázka "proč?" Proč se dívám na zprávy a politické debaty? Co mi to osobně přináší? Mám z toho dobrý pocit, nebo je mi z toho zle? Proč dělám to, z čeho mi není dobře, co mi neprospívá a spíše škodí?

Když jsem dospěl do tohoto stádia, pak mé rozhodnutí nedívat se už na zprávy (a dříve politické debaty) bylo naprosto jasné. Po letech mohu konstatovat, že mi to zdravotně a psychicky prospělo a v obraze více méně stejně jsem, jednak i ke své práci používám internet, takže nevšimnout si titulků opravdu nelze.

A to, co mě praští do oka na první dobrou a zaujme, to si obvykle přečtu. A pak mám své oblíbené stránky, z nichž načerpám informace, které mi k životu stačí. Tím, že nepracuji v korporátu, ale v malém družstvu v oblasti služeb, se mi vyhýbá "korporátní kultura", kterou bych už ve svém věku nesnesl. Navíc si nemusím nalhávat, že bych byl po šedesátce v korporátu využitelným lidským zdrojem.

Takže mimo práci, kterou vykonávám a jsem za ni odměňován, by mi hrozil jen pracovní úřad, předčasný důchod či předdůchod, příp. osoba samostatně výdělečně činná.

Pravda, otravuje mě nadbytečná a nesmyslná byrokracie, potíže mi způsobuje digitalizace, protože jsem člověk "analogový", ale mám způsoby, jak to vydržet, jak dobít baterky a naučil jsem se byrokracií zbytečně nestresovat, zabývám se jí až když opravdu musím a snažím se najít způsob, který mě bude vyhovovat. V překladu "aby se vlk nažral a koza zůstala celá".

Takže místo zpráv mám obvykle hodinku čas pro sebe, který využiji ke cvičení, meditaci, příp. psaní blogů, které pak publikuji nebo ke sledování pořadů, které mě zajímají, např. Rádía Svobodné universum, kde nacházím lidi, kteří mne inspirují. Většinou si stíhám zacvičit, zmeditovat a něco poslechnout, či napsat (pokud je inspirace).

Nesledováním zpráv se nestresuji, naopak v době, kdy běží, se věnuji sobě a načerpávám energii. Lepší je to v období od jara do podzimu, kdy jsou delší dny a často pobývám venku v přírodě. Je mráz, sníh, tma je stále delší, ale už se nám to světlo prodlužuje a jaro přibližuje.

Přestal jsem si s mnohými lidmi rozumět

13.01.2026

Nehledám viníka v nich, to já se změnil a to tak, že oni tu mou změnu nepřijali. Nedokážou si ji vysvětlit. Je to celkem jedno u lidí, kteří jsou jen povrchně známí, ale o to víc to bolí u lidí nejbližších.

Opravdu jim nechci nijak ubližovat, ale už ani sobě. Zjistil jsem, že je mi dobře samotnému. Mám ty chvíle samoty rád, zvláště v přírodě.

Krásnou slunnou neděli jsme využili každý jinak. Přišla mi od bližního SMS, zda s ním nechci jít na výlet. Napsal jsem, že mám jiné plány a že se mi to nehodí. Dotyčný si neodpustil hodnotící (trošku jedovatou) odpověď.

Žena se chtěla proběhnout na běžkách, já jsem šel na vycházku se psem s úkolem přinést ze zahrady smetáček do auta (když je ten sníh). Cestu jsem si pak příjemně prodloužil a uviděl nádhernou volavku bílou a také jsem na nebi zahlédl samotnou divokou husu, aspoň si myslím, že to byla ona. To bylo docela zvláštní.

Říkal jsem si, že kdybych šel s příbuznými, asi bych se nezbavil jejich keců a poučování, které mi už nic moc neříkají a žádnou bílou volavku bych neviděl. Docela by mě zajímalo, zda z těch lidí, které jsem potkával, ji někdo viděl? Nemohu vyloučit, že jsem to byl jen já sám, což je škoda.

Ale lidé, kteří čučí do mobilu, nebo jsou zabraní do hovoru, si těžko všimnou, protože své okolí nevnímají a neotočí hlavu v okamžiku, kdy mohou vidět něco zajímavého z přírody, třeba volavku.

Já tenhle dar mám, vnímavost vůči přírodě. Živočichové se mi ukáží v okamžicích, kdy obvykle na nic nemyslím a rozhodně ne na to, že by zde mohl nějaký živočich být (vždy tu nějaký je, jen si ho nevšimneme). A pak mě něco přiměje, abych se podíval zrovna teď a zrovna tím směrem. Považuji to za malý zázrak a rozhodně mi to udělá radost. Takovou, kterou mezi lidmi nacházím čím dál méně.

Člověk asi potřebuje projít nějakou deziluzí, aby si přestal nalhávat a korigoval své představy. Ale zároveň by měl hledat ve svém nitru, i když tam má poněkud bordel. Sám nevím, zda už to dokážu, nicméně nějaký pokrok jsem již udělal.

Samozřejmě přemýšlím a používám rozum. Ale někdy to nestačí, protože je třeba zapojit i cit. Emoce ne, ty to obvykle příliš hrotí, hněv není dobrý rádce a strach už vůbec. Pokud analyzuju rozumem, může přijít pochybnost, obvykle se začnu ptát a hledat odpovědi. Tohle jsem se naučil za Covidu.

Když si nejsem jistý a o něčem pochybuji, zapojím své pocity. Když mám z něčeho příjemný pocit, je to pro mě znamení, že jsem se rozhodl správně a v souladu se svou duší, když mám pocit nepříjemný, je to signál, abych si dal bacha, nebo abych si to ještě rozmyslel a na tu cestu se nevydával.

Zažít pocit prázdnoty už pro mě není nic nového. Je to zastavení a svým způsobem vyčištění, aby se to prázdno mohlo naplnit. Člověk obvykle přemýšlí, čím to naplnit a ten našeptávač "ego" a "mysl" začne radit a člověk buď podlehne mámení nebo ne. Ale i když se za tím mámením vydá, nic se neděje. Je to jen zkušenost nebo lekce, aby člověk věděl, že tudy ne. Že je lepší zůstat v té prázdnotě déle a v klidu si vše promýšlet.

Však nápady chodí právě z klidu a když (už) je nečekáte. Věci se lépe řeší s nadhledem, upřímností a laskavostí, než nějakým bojem a soutěžením, kdo je lepší.

Poučený člověk většinou ví, ale umí? Ví, že mám odpustit sobě a tím i druhým, ví, že mám milovat své bližní jako sebe sama, ale ruku na srdce, umím to? Nebo si jen myslím, že to umím?

Když budete ten život umět vnímat, on vám to v pravý čas řekne a vy zažijete ten AHA moment: jó, tak takhle to je! Předtím jsem si jen něco myslel, teď už vím.

To je fičák v tom novém roce

20.01.2026

Tři týdny nového roku a událostí, které se mě týkají, už bylo víc než dost. Jak příjemných, tak i nepříjemných. Ale na každé té nepříjemné události, která zprvu člověka zaskočí, se najde něco příjemného. Je to ta úleva po překonání překážek a vyřešení věci.

Po novém roce jsem vyčistil akvário, chtěl jsem to udělat už před Vánoci, ale objevil se potěr, tak jsem to odložil. Z čistého akvária jsme se kochali asi týden, aby pak žena zjistila, že malinko protéká. Což znamenalo vykýblovat vodu, odchytit rybičky, vyndat kameny, rostliny, písek a celé to dno přelepit lepidlem. Provedl jsem zkoušku zalepení, pak jsem akvário pomalu naplnil vším potřebným. Zazářilo čistotou a zdá se, že se akce vydařila.

Koupili jsme regál do špajzu, to bylo pozitivní, protože se přitom uklidilo a věci se uspořádali nově. Aspoň vím, kde, co mám.

V práci bylo také veselo, jednak začaly platit nějaké legislativní změny, s nimiž se musíme postupně vyrovnat a začali jsme realizovat to, co jsme si vymysleli, ale dříve to ještě nešlo, nebo jsme to nestihli udělat. Také se nám připomněly nějaké chyby a stížnosti, většinu jsme vyřešili, ale kvůli jedné záležitosti jsem podával vysvětlení na Policii, ale nakonec to bylo poměrně příjemné. A do toho jedeme ten přechod roku jako vždycky. Aby toho nebylo málo, vymyslel si distributor plynu, že nás přeloží ze středního odběru do maloodběru.

Na chatě všechno v pořádku, chatička přežila mrazy, my vyzkoušeli měřák CO₂ a brikety. A v neděli si jeli zalyžovat. Bude mi to připomínat malinko zlomený palec na pravé ruce. K úrazu došlo ještě před lyžováním díky uklouznutí a pádu na ledu. Pak jsem dvě hodiny lyžoval a na nějakou bolest nemyslel. Naobědvali jsme se, zajeli zpět na chatu, prošli se se psem a jeli domů.

Ráno mě to v práci bolelo, navštívil jsem doktorku, zrentgenovali mi to a dali na palec dlahu. Tři týdny v klidu a pak pomalu rozcvičovat. To by člověk nevěřil, jak je palec pravé ruky pro praváka důležitý a jak je levá ruka opravdu levá a k ničemu. Tak to pozitivní je, že mohu levou ruku posilovat, protože, něco je snazší dělat levou než pravou. Napadá mě třeba vytřít si zadek. A opravdu to není žádná prdel. Také držet lžici a najíst se levou jde lépe než s palcem v dlaze, protože to hlavně bolí. Do klávesnice datlovat můžu, ale psát ručně, to nejde.

Také je to problematické s oblékáním, je těžké ne-li nemožné zapnout některé zipy. Tak jsem to vyřešil omezeným počtem vhodného oblečení, především boty, kalhoty a zimní bunda.

A opravdu, když se to tzv. sere, tak se to sere. Sousedka nám volala, když jsme byli na chatě, že se jí objevil flek na záchodě a později v koupelně. Původně jsme si mysleli, že to teče ze střechy, ale v pondělí večer zavolaný instalatér zjistil, že je to od nás. V úterý ráno opraveno.

Také se mi proměnil Blogosvět a jsem zvědav, jak mi to bude vyhovovat, jsem v IT poněkud natvrdlý. No nic, nějak se s tím vyrovnám. A perlička nakonec. Dopátral se na mě spolužák ze základky, tak to vypadá, že se podívám po desítkách let na sraz.

To jsou mi ale události (jak by řekl starý Lotrando), navíc opravdu fičí jedna za druhou.

Marnost nad marnost?

09.02.2026

Někdy mi připadá, že mé blogy jsou jen takové marné výkřiky do tmy. Lidé to, co píšu, asi nechtějí moc slyšet. Ani to moc nečtou.

Ani má kniha se moc nerozšířila, byť mi ji lidé pochvalují. I významní jako např. pan Dr. Hnízdil. Z části je to určitě má vina, z části je to o tom, že ta kniha má nutit lidi přemýšlet o životě a souvislostech a zdá se, že toho je schopen v dnešní povrchové a digitální době málokdo.

Je mi z toho smutno. Nedávno proměnili Blogosvět. Zkrátka pokrok a modernu nezastavíš. Všiml jsem si ale, že čtenost jednotlivých článků povážlivě poklesla, také se mnozí autoři na delší dobu odmlčeli. Mé články jsou témat menšinových a ty poslední ani zdaleka nedosáhly stovky čtenářů.

Pravda, neumím to sdílet, propagovat, nepoužívám moc nástroje, které poskytuje moderní digitální technika. Takže bych se asi neměl divit a měl bych se je naučit používat. A tady je na místě otázka proč? Co se změnilo, když jsem znovu vstoupil na Facebook? Akorát mě to otrávil a nic mi to osobně nepřineslo. Nejsem na to stavěnej.

Takže budu pokračovat v tom, co dělám. Mám před sebou dva roky pracovní funkce, v níž potřebuji dořešit nějaké problémy. Ten zásadní je najít lidi, kteří to převezmou. Za to jsem placen a aspoň v pracovní době bych se tomu měl věnovat.

Na druhou stranu, abych vše přežil, nabil se potřebnou energií, potřebuji mít volný čas pro sebe a také se věnovat vztahům v rodině, které sice svým způsobem zevšedněly, ale díky vnoučatům dostaly nový impuls.

Marnost cítím zejména v tom, že jsem se dostal do jakési "izolace" a přemýšlím proč? Nedávno jsem byl na srazu základky po desítkách let, sešlo se nás přes šedesát a strávil jsem tam příjemné tři hodinky. Hlavně se vzpomínalo a odpovídalo na obligátní otázky: jak se máš, co děláš?

Díky palci teď nechodím ani cvičit do Sokola a hrát ping pong. Nedávno jsme byli v divadle a taky se chystáme na ples. Na chatě jsme trávili část prázdnin s dcerou a vnuky. Přečetl jsem několik zajímavých knížek různých žánrů o bylinkách a zahradě, Hnízdila, Viewegha a Poutníka od Jana Konfršta. To vše bylo fajn, přesto cítím jakési "prázdnost" a vypisuji se z toho, aby na mě nepadl smutek.

Proto nyní více článků na blozích. Ale stejně je to marný, smutek (z lidí?) na mě padá dál. Umocněno je to tím, že ani nevím, kam se řadím. Ke konzervativcům, kteří lpí na starém nebo k progresivcům, kteří prosazují nové bez zábran, silou a bez zdravého rozumu? V podstatě zjišťuji, že ani k jedněm, z každého si беру něco.

Vím, že na starém nelpím, ale mám úctu k předkům, co dokázali vybudovat a co nám dokázali předat. Co uměli, jak tvořili a žili. Také si vážím selského rozumu. Vím, že nové se prosadí navzdory odporu, proto podle mě nemá smysl se stavět na odpor a bojovat s tím. Je to marné. Jenže pokud se to prosazuje násilím, jsou za tím cítit peníze, nenažranost a touha druhé ovládat a parazitovat na nich, pozvedám svůj hlas, protože chci vyjádřit nesouhlas.

Ona si s tím ta evoluce a Příroda (Stvořitel, Bůh, Vesmír) poradí. Pravdu si vynutí, a nakonec ji lidstvo zažije na vlastní kůži. Uvidíme, zda to ještě půjde po dobrém, nebo po zlém. Pravda a Láska může vyhrát jedině tehdy, pokud překonáme strach, který viní, nenávidí, závidí a společnost rozděluje. Pokud se budeme zaštiťovat pravdou, láskou, morální převahou, a přitom nenávidět ty, kteří to vidí jinak, je to jen přetvářka, a hlavně pýcha.

Pokud v té pravdě a lásce opravdu nežijeme, pak jsme pokrytci a žijeme sebeklam. Proto se pokusme být pravdiví, laskaví, čestní. Jedině tak se může společnost změnit od spodu. Zkusme se nedívat tolik na druhé, ale podívat se do sebe. Snadno se to řekne, ale hůř se to dělá.

Přijmout své stíny a sebeklam je záležitost veskrze nepříjemná a nepohodlná. Nalézt viníka a nepřítele je mnohem snazší.

Kde brát optimismus? Poznat, že starý společenský systém se vyčerpal, dosloužil a je nahrazován novým, který se v bolestech rodí. Jaká bude naše nová realita závisí do jisté míry na nás, protože my jsme její tvůrci.

Osvobození od Facebooku

16.02.2026

Facebooku říkám Fejkbúk a dávám mu dlouhodobý ban. Letos jsem tam ani jednou nevlezl. Sice od fejkbuku ještě osvobozen nejsem, ale reálně už jsem se sám osvobodil.

Nelezu tam. Není mi tam dobře, nemám z toho radost. Co to znamená? Profil existuje, lze mě tam nalézt, ale profil je mrtvý, nekomunikuje, neodpovídá, nepotvrzuje přátele, nesdílí, nelajkuje protože, to bych musel dělat já tím, že bych tam lezl a vyvíjel nějakou činnost.

No, a když jsem tam nečinný, profil ve své podstatě chcípl. Nevím, zda ho chce někdo oživit, resuscitovat, prostě se mnou tímto způsobem komunikovat. Ani odebrat a sledovat není co. Pravda, chtěl jsem to zkusit, ale nepovedlo se mi to.

Sledovat mě může kdokoliv chce na mých blozích a webech. Tam mohu své myšlenky rozvinout, využít košatosti jazyka a sdílet svou tvorbu.

Svým způsobem mi sociální sítě připomínají televizi. Říkali to v televizi nebo našel jsem to na Facebooku, tak to musí být pravda. Přitom je to často jen střípek pravdy, pravda obalená polopravdami a lží (reklama, propaganda). Hlavně je to úhel pohledu, který můžeme vzít za svůj, avšak můžeme o něm pochybovat a tím o něm přemýšlet.

Nevím, když sociální sítě nepoužívám, ale rozhodně si nemyslím, že by nějakým způsobem sloužily k přemýšlení. Spíš k utvrzování názoru.

Myslím si, že sociální sítě škodí, především mladým, nezkušeným, vlákají je do sítě závislosti, odvedou od skutečného žití ve fyzické realitě. Těch, kteří jsou mimo ně, je dnes menšina, nejvíc v těch nejstarších generacích. Ale není to generační problém, znám starší, kteří v tom (zběsile) jedou, ale i mladší, kteří v tom nejedou (aspoň ne tak zběsile).

Nikdy jsem na žádné sociální síti nebyl závislý, zkrátka mě ta virtualita do sebe nevtáhla. O co tím přicházím? Asi o ten dopamin, který si zkrátka doplňuji jinak, mnohem zdravěji, protože ve fyzické realitě, nejlépe v přírodě.

Získávám čas pro sebe, když ho netrávím na síti. Ano, jsem částečně závislý na psaní, ale to je tvorba a někdy i terapie. A to své psaní sdílím, jen ne formou sociální sítě, protože to neumím a opravdu to není šálek mé kávy.

Říkám si, že ten, který má objevit mé psaní, tak ho i objeví. A když ne, tak se prd stane.

Abstinenti a částeční invalidi na plese

17.02.2026

Před Covidem jsme s manželkou rádi chodili na plesy. Zatančili jsme si, já se vždy trochu napil (či někdy i opil), tenkrát mi alkohol ještě zvyšoval náladu a pokud jsem to nemíchal, tak jsem vínko vydržel i ve větším množství.

V Covidu se plesy nekonaly. Stejně bychom je jako neočkovaní měli zakázané. Pak se plesy obnovily. Na jednom jsme byli, na městském. Po čase to bylo příjemné osvěžení, ale něco nám tam vadilo. Ovšem nevěděli jsme co.

Na další jsme nešli, protože manželka onemocněla. Loni jsme byli s partou, kdy chlapi tráví víc času na baru a lijí se pivem, ženy chodí na panáčky a kouřit a pak se chodí na parket společně trsat. Tomu jsme se úspěšně vyhýbali, už nemám to panáčkování rád a spíš si chci zatancovat než se opít. Tak jsem si jen ucucával víno, protože jsem mohl (buď jsme byli pěšky, nebo řídila žena). Nebyl to úplně náš šálek kávy, ale (možná díky tomu vínu) jsem to přežil celkem v pohodě.

Na městském plese jsme byli i letos. V našem případě plesu předcházela naše mírná indispozice. Prodělali jsme nachlazení, žena ještě posmrkávala, ale ozvaly se jí záda, já měl ještě palec v dlazi. Jeli jsme tam autem, takže jsem byl nucen abstinovat, což mi ani nevadilo a při tanci jsme museli najít polohu, aby to ženu nebolelo. Dobrý hendikep.

Přijeli jsme později, chtěli jsme vynechat projev starosty, ale už nebyly lístky do tomboly. Úvod jsme stihli, starosta byl uvítán moderátorkou plesu Danielou Šinkorovou, předal jí květiny, zahájilo se předtančením, následoval starostův tanec a pak už to začalo.

Bylo to celkem fajn, jen jsme konstatovali, že nám ta energie už nějak nesedí. Ples byl vyprodán a obsazen převážně lidmi, jak se říká z lepší společnosti. Byl to takový reprezentační ples, připadlo mi, že lidé se přišli hlavně sebe-prezentovat a zviditelnit. Vnímali jsme to spíš jako snobství a přetvářku.

Ale možná to byl jen náš dojem. V každém případě už to nebyla taková radost pro nás jako kdysi. Jsme s manželkou jinde. S lidmi jsme se pozdravili, s některými prohodili pár zdvořilých slov, trochu konverzovali především s lidmi, s nimiž jsme seděli u stolu.

Mně i připadalo, že pro některé lidi jsme byli neviditelní. Museli jsme se vidět (tedy já je viděl), ale ani jsme na sebe nekývli na pozdrav. Daleko víc lidí jsme neznali, není divu, nejsme rodáci, ale náplavy (byť přes třicet let), ale třeba žádné sousedy z našeho paneláku jsme neviděli.

Asi už nejsme ti správní "reprezentanti" města. Možná bychom měli začít "reprezentovat" sebe na vesnici a účastnit se hasičských balů tam, kde máme chatu. Zatím nám to nikdy nevyšlo. Je to těžké naplánovat, obvykle se to dozvíte pozdě nebo se to nehodí. Navíc si tam musíte přivést a odvést společenský oděv. Zimy v podhůří bývají i zasněžené a hlavně mrazivé.

Od té doby, co nepíšu do Zpravodaje Benátecka, dávám své výlevy čistě k lokálním tématům sem.

Co o sobě vím?

23.02.2026

Nechci být tím, kým opravdu nejsem. Ale kým opravdu jsem? Jaký je můj potenciál? Co mám dělat? Proč neumím odejít a proč jsem slíbil, že budu pokračovat v práci, kterou dělám?

Na poslední otázku odpověď znám. Chci ty věci dokončit a chci to předat relativně v pořádku. To je pro mě důležité, ale zároveň vím, že se těžce k té práci motivuji. Prostě, nečiní mi to radost a nedává mi to v naší kolabující (transformující se) civilizaci moc smysl. Světlem na konci tunelu jsou necelé dva roky do konce funkce.

Jsem dobrým předsedou bytového družstva? To ani nemohu hodnotit. Leccos se mi ve spolupráci s kolegy povedlo a samozřejmě mnoho věcí se nepodařilo, drhne to. Z hlediska byrokratických požadavků to moc nezvládám, lidskost ještě zvládám. Je to ale vysilující v prostředí, kdy je většina lidí "zdigitalizovaná", "na prachy" a mezi nimi jsou ti "chytří jak rádio".

Pravda, uvolním se vždy, když je mi jedno, jak to dopadne, když netlačím na pilu. Nad otázkami "kým opravdu jsem?" a "proč tu jsem?" se zamýšlím často a už jsem si i nějak odpověděl. Ovšem na otázku "co mám dělat?" jasnou odpověď nemám, tak dělám, co dělám. Zatím chodím do práce, snažím se využívat svůj volný čas pro radost duše.

Jak využívám svůj potenciál? Nevím, asi ne tak, jak bych mohl. Možná ještě není ten pravý čas, možná není ta cesta, kterou zvažuji a kterou se vydávám, ta pravá. Možná jsem jen víc rozkročen do více směrů a svým potenciálem plýtvám, protože se mu nevěnuji naplno. Nedávám tomu, co mě baví (a zároveň odpovídá mému potenciálu) dostatek energie a pozornosti a stále se držím (lpím) na své práci, která mě živí a tím svůj potenciál marním? Nebo jen bych ho měl k té práci více využít, aby mě to tak nedeprimovalo?

Baví mě právě ta lidskost, když dokážu lidsky poradit, pomoci s řešením nějakého problému. Občas se to stane a pak mám z té práce radost a dává mi smysl. To jsou okamžiky, které mi vlévají energii do žil. V podstatě jsem v té práci docela rád, protože jsem svým pánem v malém příjemném kolektivu, dost věcí jsem si dokázal zařídit podle sebe, aby to vyhovovalo mému naturelu, což někdy nevyhovuje daným pravidlům, zejména, protože se to stále mění a toto tempo doby a digitalizace moc nezvládám a ani se mu nechci přizpůsobit. Nejvhodnější čas najít na to někoho jiného. Už se to rýsuje.

A kdyby to nedopadlo, tak to dopadne jinak. Z kanceláře plánuji definitivně zmizet v polovině roku 2028 a do té doby si tam nejspíš pobyt zkrátím na tři dny v týdnu (předpokládám v příštím roce), protože už tam budu mít s největší pravděpodobností nástupce.

Protože však vím, že vše může být jinak, nijak na té své představě nelpím. Jen jsem zvědav, jak rychlý sešup ta naše současná civilizace nabere a co se z toho vyvrbí. Tedy jakou cestou se bude ubírat ona transformace a následná regenerace.

Inflace textů

26.02.2026

Není na čase to mé psaní zredukovat? Psát méně, podle hesla "méně znamená více"? Nejsou už čtenáři mými texty zahlceni? Nejde už ta kvantita na úkor kvality?

Jenže, když přichází to nutkání a inspirace ke psaní? Co s tím dělat? Text se dá samozřejmě napsat a uložit. A pak jej nepublikovat, nebo publikaci odložit. To je řešení.

Ono je to vlastně jednoduché. Psát míň člověka donutí častější pobyt venku. S blížícím se jarem, delšími dny a lepším počasím je velmi pravděpodobné, že počet textů poklesne. Významně klesne i počet času u počítače.

Nejhorší je, že některé texty vznikají tam, kde by vzniknout neměly. Je to takový únik od práce. Třeba právě proto, že by člověk rád něco udělal, ale nemůže, protože nemá všechny podklady, sjíždět internet ho nebaví, a tak ve chvílích čekání vznikne nějaký text, který obvykle s prací nesouvisí, nebo souvisí jen zdánlivě.

Ovšem většina textů vzniká jako potřeba tvorby večer doma či za špatného počasí, kdy člověk ani nemá rozečtenou žádnou knížku, kdy si chce něco poslechnout či zpracovat své poznámky a nápady. Jo, kdyby mě nic nenapadlo, tak bych nepsal. S jarem začnu víc fotit přírodní krásy, už jsem viděl sněženky a chystám se na zahradní práce.

Jestli někdy napíšu něco většího a jiného než blogy, z nichž jsem sestavil své knihy, je otázkou. Možná ne, možná ano. Jisté je, že pokud bych se do něčeho takového pouštěl, bude to v důchodu, až budu mít určitý odstup od aktuálního dění hlavně v práci.

Přemýšlím, že bych se pustil do něčeho uceleného z prostředí "sousedského" společného bydlení. Nabyl jsem totiž řadu zkušeností, poznatků a zažil až neskutečné "příběhy" z práce v bytovém družstvu. Něco z toho jsem už na svých blozích publikoval, protože jsem se potřeboval z toho vypsat, uklidnit se či najít nový směr a smysl.

Pořád se něco děje a život dokáže překvapit. Ovšem na něco takového většího potřebuji čas, náladu, trpělivost a samozřejmě pracovní zaujetí. Takže si to nechávám jako část možné náplně do života v penzi. Nebudu se muset vypisovat tak často ze smutku a naštvání, proto se budu moct věnovat tvorbě něčeho většího. Uvidím.

Fajn týden

02.03.2026

Poslední únorový týden byl v práci náročný, ale o to víc mě to těšilo. V jedné záležitosti se hnuly ledy, takže už to nevypadá na průšvih, ale na úspěch. Nicméně jsme teprve na začátku cesty. Další záležitosti se vysvětlily a vypadá to, že se vše stihne, jak má. Na konci prvního březnového týdne bude jasno. Vypadá to dobře, navíc už s tím máme letité zkušenosti a vždy jsme to stihli.

Také se zkraje týdne povedla infarktová záležitost s výměnou vodovodní baterie v kuchyni, kterou jsem sice nezvládl, ale nutno říct, že na pomoc přivolaný instalatér si s tím hrál tři hodiny a musel vyndat i dřež. Ale zvládl to skvěle, inu fachman. Také máme objednanou výměnu oken v bytě.

Začíná jaro a chystáme se na zahradu, posléze na chatu. I tam chystáme nějaké novinky. Rok ohnivého koně nás nějak nenechá v klidu. Uvidíme, jak nakonec bude pádit. Asi to nejvíc poznáváme na malých vnoučatech.

V pátek jsem si dojel pro dotisk sešitů z blogování, takže, když si někdo něco objedná, tak to mám už k dispozici. Mám tedy dost výtisků pro akce, takže už mohu přemýšlet, kdy a kde se do toho pustím.

Ale hlavně na procházce se psem kolem pole za dálnicí už jsem slyšel zpívat skřivánky a také je viděl. Nad hlavou mi přelétlo hejno špačků. Už kvetou sněženky, jehnědy a kočičky. To už mi též udělalo radost. Zkrátka jaro je tady. Sice ještě slabé, ale už bude jen posilovat. Sice mě unavila, ale potěšila projížďka na kole lesem a podle řeky.

V sobotu dopoledne jsem absolvoval kurs řezání stromů (dárek od syna), bylo to fajn, sešlo se nás dvacet přírodně oddaných duší a skvělý lektor, který zodpovídal naše zvědavé dotazy, kontroloval nás a ukazoval, jak se co dělá a také, co by se dělat nemělo a proč. Zároveň jsem tímto získal kontakt na blízké ochránce přírody, což je fajn. Protože se chci ubírat hlavně touto cestou.

Už odpoledne v sobotu jsme zašli na zahradu, kde jsme ostříhali suché rostlinky, shrabali zbylé listí a odvezli to na kompost. Většinu víkendu jsem strávil venku, což bylo moc příjemné.

Co má smysl dělat po šedesátce?

03.03.2026

Otázka přesně zní, co má (nebo může mít) smysl pro mě. Nad tím se zamýšlím. A naprosto přesně vím, co pro mě smysl nemá.

Na prvním místě je to kariéra. Nepotřebuju honit peníze, nemám touhu být v nějaké důležité pozici, nemám chuť se učit něco, co mě vůbec nebaví a zanedlouho to nebudu ani potřebovat. Navíc bych nešel do korporátu, na nějaký úřad, nejsem dostatečně zručný a nejsem zběhlý v digitálních technologiích. K tomu jsem ve věku, kdy mi trh práce ani žádné možnosti nenabízí. Mohl bych uklízet, jít k někomu pomáhat se zahradními pracemi, mohl bych zkusit nějak komerčně přednášet či psát, mohl bych se vrátit k učení. Nechci pracovně řídit auto, což znamená, že pro mě nepřichází v úvahu taxikářit, rozvážet zboží apod.

Chemickou odbornost jsem částečně ztratil, protože se tomu už řadu let nevěnuju, ale základ samozřejmě stále mám, takže učit chemii by problém být neměl. Ovšem, která škola by vzala člověka před důchodem? Tak mi zbývá to dojet tam, kde jsem dnes a odejít do důchodu, v němž se budu bavit už jen tím, co mě bude zajímat a dávat mi smysl.

Na druhém místě je to nevěra. Ta by mi život nesmírně zkomplikovala a byla by naprosto nesmyslná. Výrazně mladší kočce bych nerozuměl a asi ani s ní nesladil svůj životní styl a brzy ji přestal stačit. S nějakou vrstevnicí bych si možná rozuměl víc, ale už by nebylo tolik času na nějaké sžití se, jako se mi přihodilo se ženou, s níž jsme třicet šest let, máme spolu dvě děti a tři vnoučata. Toto rodinné soužití bych si nevěrou nedovolil narušit.

Na třetím místě mi nedává smysl věřit předkládaným zprávám, politikům a důvěřovat byrokracii. Je to zejména na základě vlastních zkušeností. Ani tak nejde o ty instituce, ale

o ty lidi v nich a jejich činnost, která nějak ovlivňuje druhé. Vnímám to jinak, než je mi předkládáno, to je ale moje chyba. Často mám z legislativy pocit, že jde hlavně o buzeraci a šikanu ve prospěch lobbistů z korporátů, ne nějaké smysluplné návrhy, které něco skutečně řeší. Nemohu brát vážně ty, kteří se berou moc vážně. Jsem "chybou v matrixu" a nijak mi to nevadí. Možná i proto, že pod dohledem "matrixu" už budu trávit méně času, protože nejvíce se mi připomíná a ovlivňuje mě v pracovní kariéře. A ta se mi naštěstí blíží ke konci.

Co mi tedy dává smysl? Soustředit se na "kariérní dojezd" tam, kde jsem, hlídat si vztahy v rodině, ideálně o ně pečovat a rozvíjet je a do důchodu vstoupit se zájmy a tvorbou, která mi bude hlavně činit radost, prospívat mé zdravotní a fyzické kondici, podporovat moji odolnost. Tím zásadním je pohyb a pobyt v přírodě, a to samozřejmě dělám. Jen v důchodu (klidně i předčasném) na to budu mít víc času.

Možná, že dojde i na to psaní a přednášky. Ale tam cítím, že budu potřebovat nějakou skupinu, spřízněné duše, že na to nebudu sám. Takže se zapojím tam, kde mi bývalo nejlíp a co jsem nikdy neopustil, resp. jen institucionálně. Vracím se na stará kolena tam, kde jsem působil v mládí, k ochráncům přírody. Dává mi to smysl.

Blogovat mohu dál, když bude inspirace a budu cítit potřebu se vypsát. Jestli napíšu ve spolupráci s někým dalším něco rozsáhlejšího a bude-li to kniha o přírodě a/nebo o práci a příbězích profesionálního souseda, to nevím. Také nemusí být žádné větší psaní.

Jen už vím, že bych si odpustil to samostatně vydávat a prodávat. Už bych se na tom podílel jen autorsky, příp. spoluautorsky. Z mé knihy se mi náklady vrátily z poloviny a předpokládám, že by se mi to mohlo vrátit celé. Ale nic moc navíc na tom netrhnou. A kdyby se nevrátily ani náklady, tak se nic neděje. Zkusil jsem si to, potkal při tom zajímavé lidi, něco poznal a něco se naučil. A hlavně udělal jsem si radost a dotáhl své tvůrčí dílo do konce, což je to nejdůležitější. Když se mi vrátí do toho vložené finance, bude to bonus navíc.

Takže už vím, co má smysl dělat po šedesátce. Tedy pro mě osobně. Mám chuť žít v souladu se svou duší, poznávat, tvořit a být užitečný pro svou rodinu, přátele a přírodu.

Ukončení a nový začátek

04.03.2026

Rozhodl jsem se uzavřít další kapitolu "své duchovní cesty". Cesty, která mě přivedla k poznávání různých duchovních směrů a lidí, z velké části i velmi zajímavých lidí, s nimiž jsem se rád setkal osobně, nebo je i rád poznal a velké většiny z nich si lidsky opravdu moc vážím.

Je mi přes šedesát a už nemůžu a ani nechci plýtvat svým časem. Proto jsem se rozhodl sestoupit z filozofických výšin, úvah a ideálních představ více do praktického života, k lidem a blíže k přírodě.

Lidé mě zklamali za Covidu. Pro mě to byla škola poznání lidí i sebe sama, škola pochybností a ztráty důvěry k autoritám, médiím a dogmatické vědě. Škola poznání sebe sama a cesta k pravdivosti, k autenticitě. Cesta těžší, méně pohodlná, více svobodná. Cesta mimo většinu, jak občansky, tak i v širší rodině.

Cesta k odvaze postavit se za sebe a neřešit to, co si myslí druzí. Cesta k většímu uvolnění, k daleko menší kontrole a od odporu k přijetí. Ta byla nejdlejší. Protože tady mě totiž potkalo to, co většinu ostatních pochybovačů. Jak to, že lidi nevidí, co je očividné? Jak to, že neprotestují? Jak to, že se nechají tak jednoduše manipulovat strachem? Musím jim to sdělit, přeposlat důležité informace, sdílet na svém blogu.

Jenže pak člověk narazí. Lidé se bojí, odmítají nejen informace, ale posléze i tebe samotného. Jsi pro většinu z nich nezodpovědný sobec (protože ses nedal očkovat), postupně tě vypudí i z blogu. Pokud v určitých záležitostech použiješ autocenzuru, piš klidně dál, jinak to, co píšeš a není v souladu s našimi pravidly, ti publikovat nedovolíme. To posiluje tvé odhodlání, ale i odpor.

Po čase ti dojde, že ti ten odpor přerostl přes hlavu. Začneš se vyhýbat lidem, o nichž víš, jak se za Covidu chovali, kteří tě poučovali a v podstatě vyloučili ze své slušné společnosti. Nechceš s nimi mít už nic společného. Ale často jsou to tvoji příbuzní, přátelé a známí.

Pak je Covid zapomenut a společnost si našla jiné dělení, řeší jiná mediální témata. A zase ses ocitl na té nesprávné straně. Už tě to nebaví, chceš se vrátit k lidem, ale už se nemůžeš přetvařovat. Obrátíš se k těm druhým, s kterými více souzníš, jenže časem zjistíš, že je to dost podobné. Skupiny se vzájemně utvrzují ve svých názorech a najednou zjišťuješ, že ti ten boj přestal dávat smysl. To ti časem potvrdí i nižší čtenost tvých blogů, protože se nevěnuješ ožehavým mediálním tématům, ale něčemu jinému.

Na zem tě vrací tví příbuzní, což zrovna nejsou "tvoji ideoví přátelé". Protože se nad tím zamyslíš a po počátečním boji (sám se sebou), to vzdáš. Úplnou změnu ti způsobí dárek od syna, účastníš se kursu prořezávání stromků. Sejdeš se s lidmi, které neznáš a dozvíš se víc o organizátorech, ekocentru a ČSOP. Tady se ti rozsvítí, tedy budu pokračovat ve své teď již praktičtější a lidštější duchovní cestě.

S těmi lidmi už nebudeš řešit nějaký "zapomenutý" Covid, šílené války, politiku a Green Deal, ale jak pomáhat přírodě, činnosti jako úklid lesa, sázení stromků, kosení luk, nebo ekologické vzdělávání. Spojil jsi na své cestě dvě důležité oblasti návrat k přírodě a k lidem. To je totiž ta nejlepší spiritualita. Té klikaté cesty, kterou sis prošel, nelituješ, naopak, seš za ni rád. Za to poznání a zkušenost.

Postuj! Lajkuj!

09.03.2026

Sdílej, než to smažou! Sjížděj socky a dávej každé kravině smajlíka nebo nějaký obrázek. OMG! Proč? Protože dopamin? Protože závislost? Protože příkaz doby? Protože cool?

Objevil jsem zdroj své absolutní nezávislosti. Jsou jím sociální sítě. Nepoužívám, nepotřebuji, nechci. Nejsem na nich závislý. Absolutně. Jsou mi volné, a proto i já jsem volný, svobodný, nezávislý a nepotřebuji detox.

Virtuálně jsem "závislý" na blogu, protože zde mohu sdílet své myšlenky a vypsát se ze svých trápení. Je to takový můj deníček, zaznamenaná historie mých myšlenek a zážitků. Pokud některé mé články kolují na sockách, pak mi to nevadí, ani to nijak neovlivním, protože se to děje nezávisle na mně.

Dost věcí se stejně dozvím, protože sítě jedou novináři mainstreamoví i alternativní a na svých webech o nich píšou, či je komentují. Takže se zprostředkovaně dozvím, jak si ulevují "celebrity" a to mi úplně stačí. Většinou jsou to pro mě takové "slinty" vyvolávající nevolnost, že je mít v přímém přenosu a aktuálně nepotřebuji.

Tož tak. Sociální sítě mě nelapily, byť jsem tam dočasně pobýval, ale dlouho nevydržel, protože se mi tam nelíbilo. Nejvíc mě odradily dvě věci.

Za prvé zběsilá rychlost, co bylo dvě hodiny staré, to už bylo neaktuální, protože přebito něčím novým. Co vlastně znamená být online? Reagovat okamžitě a socky "sjíždět 24/7"? Děkuji, to nechci. A nikdy jsem to nedělal, požíval jsem se tam jednou za čas a postupně čím dál tím méně často, až jsem s tím úplně přestal.

Za druhé mi vadí ta infantilita. Fotečky, videa. Jistě, některé nádherné a vtipné. Ovšem ten balast kolem toho. Lajky, smajlíky, a to komentování včetně nenávistného trollování ze všech stran. Tohle prostě není šálek mé kávy.

Píšu si to sem, kde si toho všimne jen ten, který sem chodí. A proč? Jediným smyslem je, že se mi tím ulevilo. Fakt nehodlám proti sítím nějak donkichotsky bojovat, jen je ignoruji a kdo sem ke mně dorazí, ten se to dozví. A když bude chtít, může to rozšířit a rozvířit i na sítích, nezávisle na mně.

Drobné radosti života

12.03.2026

Jaro vlévá energii do žil. Proto pobyt venku na čerstvém vzduchu a sluníčku člověka povzbudí. Už jen procházka, rozkvétající květiny, zpívající ptáci, práce na zahrádce.

Pak třeba společné zasmání se s manželkou, bezprostřední úsměvy vnoučátek (miminek) a neotřelé nápady, hry a povídání toho roztomilého dvouletého klučiny, který je svůj.

Ale patří sem i drobné úspěchy v práci, laskavě vedený rozhovor s člověkem, který se přišel na něco zeptat, zprostředkování pomoci či rada, co dělat, nebo i jen prosté vyslechnutí.

Také úspěšné zvládnutí a dokončení nějakého pracovního úkolu, náprava chyby. Odpočinek, protažení, posílení psychiky fyzickou prací nebo sportem.

Změnil jsem si všední úterky. Částečně za to mohly objektivní důvody, ale důležitější bylo vědomé rozhodnutí. V úterý mám dlouhý úřední den, často plný návštěv, zkrátka těch deset hodin v práci bývá poměrně náročných. Člověk přijde domů obvykle unaven a už se mu do ničeho nechce. Už před nějakým časem nám vyměnili cvičitele a zároveň cvičící den v Sokole, nejprve z čtvrtka na pondělí, což jsem chvíli zvládal, nyní už je to nějakou dobu v úterý večer.

Tak jsem si zacvičil čtvrt hodinku doma (mám to tak nastaveno od Covidu, kdy byla Sokolovna zavřená) a do Sokola chodil v pátek večer na ping-pong. Ovšem ne každý pátek se mi hodil, dal jsem to tak jednou, dvakrát za měsíc. Když jsem si nalomil letos palec, musel jsem čtyři týdny vynechat, doma jsem cvičil opatrně bez možného namáhání palce a po měsíci si vyzkoušel i ping-pong.

Ten se rozšířil i na úterý, tak jsem si začal s dvojbojem, dávám hodinku cvičení v Sokole a pak ještě hodinku ping-pongu. Proměnil jsem líný úterní večer v hyperaktivní. Občas si

ping-pong zahraju i v pátek, a tak nyní ho budu mít víckrát za měsíc. Ale někdy máme jiné aktivity, o víkendu často chatu a pak třeba na ten úterek vyjde nějaká kultura. Manželka chodí do Sokola na cvičení žen a také s vnukem na rodiče (prarodiče) s dětmi. Někdy tam jdu také.

Drobné radosti působí i procházka se psem, většinou více jak hodinová. Projížďka na kole, koupání v řece, v rybníku či koupališti. Studená voda mi nevádí, tak mám obvykle tu plavací a koupací sezónu delší než většina lidí.

Pak také rád a poměrně často píšu, však, kdo sem chodíte si mé kydy číst, to víte moc dobře. Článek ze mě vyběhne rychle a inspirace je stále dost. Někdy mám potřebu se vypsat a ulevit si. Píšu na veřejně dostupných webech, a tak své psaní chtě nechtě sdílím. Že to má malý dosah? To mi rozhodně nevádí, dělám to hlavně pro sebe a když to potěší, pobaví, či inspiruje i někoho dalšího, je to fajn.

Víkendové posilování s rýčem

15.03.2026

Tak jsem si o víkendu, v pátek a v sobotu odpoledne posiloval s rýčem a kolečkem. Bylo potřeba připravit záhony k tomu, aby se mohlo zasít a později sázet. Bylo vlídné počasí.

Přeházel jsem kompost, resp. ze spodních vrstev jsem vydoloval humus, naložil na kolečko a rozvezl po záhonech. Pak jsem to pohrabal, přeryl a znovu pohrabal. Příjemně jsem se unavil a zpotil.

Výsledkem jsou připravené záhony. O příštím víkendu zasejeme mrkev a zasadíme cibulky. A uvidíme, co pak dál, určitě chceme hrášek, řepu, kedlubny, pórek, posléze rajčata, cukety a dýně, asi i okurky.

Zatímco já ryl, žena vyplela jahody a skalku. Bylo by dobré ještě spálit pořezané větve, na ty se snad dostane příště. Zahradní práce nikdy nekončí a výsledek je nejistý.

Nicméně ta práce posiluje na těle i na duši. A dává nám smysl a vždy také nějakou úrodu, i když se dopředu nedá moc odhadnout, čeho bude málo, čeho tak akorát a čeho bude až příliš. V tomto je ta příroda nevyzpytatelná, ale dokáže to vyrovnávat, v něčem ubere, v něčem jiném přidá.

Jsem Středočech a nejsem na to hrdý

20.03.2026

Žiju v kraji, zvaném Středočeský, je to ten prstenec kolem Prahy bez svého krajského města, neb svůj krajský úřad má v Praze, která je ale jiným krajem.

V kraji je patrný (mentální) vliv Prahy, čím blíže, tím více. Žiju v malém městě, které bylo ponejvíce spojeno s fabrikou na brousky. Byly časy, kdy na továrně byla závislá velká část místních. Kdy kvůli továrně vzniklo sídliště, kam se stěhovali ti, kteří přišli do fabriky pracovat.

To už dávno neplatí. Dnes velká většina obyvatel dojíždí, většinou po D10 do Prahy, nebo do Mladé Boleslavi, převážně do Škodovky. Prý je to ekonomická výhoda, ta poloha mezi Prahou a Mladou Boleslaví.

Ekonomická možná, ale jinak? Přecpáno auty. Jel jsem do autoservisu do Kolína na prohlídku a výměnu pneumatik, projížděl jsem kolem tří obrovských staveb nových hal u Benátek, u Nymburka a u Kolína. Zase nějaké sklady, korporátní logistická centra či digitální úložiště? Kdo v nich bude dělat? A co?

Proč si tu zemi betonujeme? A nejmíc snad v tom našem kraji. Jsme v tomto asi krajem nejpokrokovějším. Pak si to betonujeme developerskými projekty nových bytovek, satelitních městeček. Pak se divíme, že nám to tady vysychá, že se ve městech nedá parkovat, protože tu máme asi největší podíl nejen individuální automobilové dopravy, ale i kamionové. Věčně ucpané dálnice, poškozené a opravované silnice, rušené železniční tratě. Sorry, ale na to hrdý nejsem. To si, milí politici strčte, do brusele.

Aspoň, že přírodu tu máme skvělou, hned několik CHKO (Kokořínsko, Křivoklátsko, Český ráj, Český kras, Blaník, Brdy), pak také bývalé vojenské újezdy Milovice-Mladá, část Ralska a obyčejné lesy a venkovskou krajinu. Příroda je tu moc pěkná a také tu máme hodně památek, hradů, zámků, zřícenin, muzeí. To, aby se ty hrůzy dnešního technologicko-konzumního pokroku aspoň z části vyrovnaly a abychom my, milovníci přírody měli kam utéct.

Před domem nám budují park, moderní, zasadili dost stromů, udělali cesty, hrací prvky. Tak uvidíme. Staré velké stromy nechali a pod nimi a na okraji díla, stále kvetou fialky. Takže část nádherné přírody bez umělého zásahu tu pořád máme. Potkával jsem tu před panelákem zajíce a ježka a také dost ptáků. O ptáky se nebojím, ti možná díky stromům na tom budou lépe. Ale co ten zajíc nebo ježek, najde si cestu do "civilizovaného" parku?

Dívej se do ohně!

26.03.2026

Už je to dávno. Viděl jsem v televizi nějaký dokument o bratrech Nedvědech, moc si toho nepamatuju, ale ten závěr byl opravdu impozantní. Honza Nedvěd tam vzpomněl, že v nějaké zemi pustili v televizi záběry na oheň (nebo to byl dokonce nějaký samostatný program?), že by to bylo dobré zkusit i tady.

Lidé by se dívali na oheň a pak by pochopili, že už nic jiného nebude, tak by si začali povídat a být spolu. A na závěr toho pořadu, byl záběr na oheň, bylo slyšet jen to praskání hořícího dřeva a dole běžely titulky. Pro mě to bylo tak silné, že jsem byl připraven televizi okamžitě vypnout, aby mi ten zážitek nic nenarušilo.

Myslím, že jsem to stihl. Byly to tak jen dvě, možná tři minuty, ale bylo to pro mě tenkrát opravdu silné. Dávali to docela pozdě večer, manželka už spala a já se pak jen umyl a ulehl. Ještě nějakou chvíli to ve mně rezonovalo a spokojeně jsem usnul.

Kdybychom se dívali místo na nějaké kraviny či krváky do ohně, kdyby oheň, voda a les byly v televizi častými hosty, bylo by nám mnohem lépe na duši.

Jen jsem si vzpomněl, že oni tam přítomni jsou, jen v jiné formě, negativní, neuklidňující. Místo bystrého horského potůčku vidíme častěji rozbořenou ničící vodu, místo ohýnku u táboráku obrovský požár budov, lesa, aut, výbuchy munice. Místo krásného silného mladého lesa nám nabízejí záběry kůrovcem napadených stromů, popadaných a polámaných stromů po vichřici.

Jasně, děje se to a televize mají z principu informovat. Ta veřejnoprávní se teď bojí, že snad krachne, když se důchodcům a studentům odpustí poplatky, co kdyby vyvažovala, nabídla kromě večerníčka pořady na dobrou noc uklidňující duši. Záběry harmonické přírody, líbivou muziku, zvířátka, květinu, les a třeba i to dívání se do ohně.

Obrovským způsobem by vyvážila tu negativitu, která se z obrazovek line. Ušetřila by, protože výroba takových pořadů by byla levná, stačilo by např. sestříhat záběry z fotopastí. Opuštěná studia zbytečného propagandistického kanálu ČT24 (který by mohl být bez náhrady zrušen) by se mohla využít jinak, např. jako muzeum a galerie, televizních artefaktů by se našlo jistě dost.

A možná by se našli i diváci naladěni na koukání do ohně a ti by si i rádi připlatili (jako třeba já). Přes léto bych televizi neplatil, protože bych se na své oblíbené "pořady" díval in natura, venku v přírodě. Veřejnoprávní televize by mohla fungovat v sezónním režimu. V letním období by jela jen omezeně, v podstatě večerníčka a nějaké pohádky pro děti a klasickou nostalgii z archívu pro starší a pokročilé. V zimním období by psychicky pomáhala předcházet depresím z nedostatku světla a tepla. Z televizních obrazovek by pak plál ohýnek, který by zahříval duše diváků, kteří si ho přes léto mohou užít u táboráků s kytarou, zpěvem a třeba i troškou toho povzbuzujícího alkoholu.

Milá ČT, tento svůj nápad ti poskytuji zdarma, a ještě jsem ochoten za něj platit, pokud se budu moct dívat za dlouhých zimních večerů do ohně, na zvířátka v lese, či nádhernou vodu.

Jsem zkrátka jinde

11.04.2026

Podařilo se mi udělat chybu. Jak? Jednoduše a lidsky. Dostal jsem telefonické upozornění, že na jednom domě nepoteče druhý den teplá voda kvůli pracím ve výměníku.

Jenže dělal jsem něco, na co jsem se potřeboval pekelně soustředit, abych tam neudělal chybu. A jak to tak chodí se zákonem schválnosti, hned, co jsem to dodělal a chystal se zprávu předat dál, aby to na domě věděli, přišla návštěva.

A ta mě samozřejmě přivedla na jiné myšlenky a k jiné práci, tak se stalo, že jsem zapomněl předat zprávu dál. Druhý den jsem oznámil kolegyním, že se na tom domě něco opravuje, kdyby někdo volal. Jenže k nám nikdo nevolal, za to se údajně rozjela debata na Facebooku s domněnkami až směšnými, doporučeními, jak bychom to měli lidem oznamovat. V době mobilních telefonů a sociálních sítí.

Mají pravdu v tom, že se doba změnila a že jsem se jí nepřizpůsobil. Proč? Protože plytký a povrchní Facebook nemám rád a protože dřív každý nejprve volal k nám. To bylo hlavně před Covidem a založením SVJ. S postupným vymíráním původních obyvatel bytů, kšeftováním s investičními byty, změnou sociální struktury sousedů a nástupem digitálních technologií, se doba změnila. A já zůstal ještě v té staré době jako sociálním sítím nepřizpůsobivý občan.

Počkejte, s výměnou generace na mém postu, se to určitělepší. Holt Facebook nahradil drbny, které roznesly dříve všechno. Dnes mnozí čekají na pípnutí mobilu a reagují rychlostí blesku a často hloupě. To dělat nechci.

Na Facebooku de iure jsem, de facto nejsem. Neumím to z mobilu zrušit, na počítači jsem odhlášen a neumím se přihlásit, zrušit mohu tak akorát profil manželky, a to si nedovolím. Díky ní se něco dozvím z místních drbů vč. toho, co mě inspirovalo k tomuto článku. Že bych na fejs napsal řadu sprostých slov, aby mě zrušili sami? Ani se mi to nechce zkoušet a stejně si myslím, že by to neudělali ani kdybych je poprosil.

Lidskost nade vše

16.04.2026

V práci máme období reklamací vyúčtování, což někdy znamená obrnit se trpělivostí a vysvětlovat to, co lidi úplně nechápou.

Na druhou stranu já chápu, že je to trápí a někdy se pravda ukáže a příčina se najde. Tak jsme hledali a trpělivě vysvětlovali. Přišel otec s dcerou. Dcera měla tendenci se obhajovat, otec žádal vysvětlení, jak je to možné.

Našel jsem, že příčina tak vysokého nedoplatku je ve velké spotřebě teplé vody, která je více než dvojnásobná než dříve. Dcera řešila, že to číslo na vodoměru je nižší, než to číslo na papíru vyúčtování, vysvětlil jsem jí, že čísla slouží k odečtu a jejich rozdíl je spotřeba v metrech krychlových a že odečet je dálkový a data zpracovává jiná firma.

To jsme si v pohodě odkývali, pak jsme se ještě dívali na minulé spotřeby, otec mi pak ukázal fotku vodoměru a tam jsem dal dceři za pravdu, protože číslo odečtu na vodoměru bylo opravdu nižší, než číslo spotřeby.

Jenže jsem si všiml jiné věci, sériové číslo vodoměru na fotce (v bytě) bylo jiné než uvedené v naší evidenci. Příčina byla jasná, došlo k záměně vodoměrů. Byla to nějaká lidská chyba a je jedno na jaké straně. Je třeba to vyřešit se spolupracující firmou, která má vodoměry s dálkovým odečtem na starost a následně vyřídit reklamaci.

Tyto okamžiky své práce mám rád, protože se podařilo najít příčinu problému, ale hlavně komunikace byla laskavá a klienti byli spokojeni, poděkovali a podali jsme si ruce.

Přišli v klidu, a nakonec ocenili moji snahu se něčemu dobrat. Byť zpočátku to vypadalo, že žádný problém teoreticky není, protože vyúčtování bylo jinak v pořádku. Samozřejmě mě přesvědčily až ty fotografie, které nakonec vysvětlily proč najednou byla spotřeba teplé vody dvakrát vyšší než dříve.

Což bylo velmi podezřelé, protože většinou jsou spotřeby více méně stejné, pokud v bytě bydlí stejní lidé. To nám řada dat osvědčuje, pakliže někomu třeba neprotéká záchod, nebo není vadný vodoměr.

Ostatně to mě napadlo první, že může být vadný, ale že je jiný, mě nenapadlo. To se ukázalo. A také se ukázalo, že se problémy dají řešit rozumně a lidsky. A to bylo to nejdůležitější: lidskost.

Nechat se vést proudem života

21.04.2026

Přemýšlím, co to znamená? A co bych měl vlastně dělat? Můžu si něco takového vůbec dovolit? Chápu to správně? Myslím si, že bych měl žít hodně v přítomnosti a nebýt moc v odporu.

A také chápu, že mě život sám posune a sám si prostřednictvím chyb, lekcí, zkušeností a událostí řekne, co vlastně chce. Ozve se i mé tělo a má duše. Když tělo chřadne a duše bolí, vím, že už musím něco se svým životem udělat, nějak ho změnit.

Naučil jsem se dělat změny postupně, ne překotně. Nejčastěji jsem měnil práci, ale také jsem měnil společnost lidí, přátel a kamarádů, a nakonec i zájmy.

Příroda je (a vždy byla) pro mě oázou harmonie, čerpám z ní energii, mám ji na dosah, pracuji na zahrádce, na chatě. Další záležitostí je pohyb a sport, od pěší chůze a turistiky přes sokolské cvičení ke sportům s pálkou (dříve tenis, badminton, squash, dnes hlavně ping pong). Pak mě bavilo amatérské divadlo, od loutek po vlastní hry a dnes psaní a blogování. Jako zábava, přemýšlení a terapie.

Pak je tu strava a tělo. Dnes to řeším přerušovaným půstem a dýcháním včetně meditace, což je důležité pro zklidnění.

Mám tu lidi kolem sebe, manželku, děti, vnoučata, další rodinné příslušníky, kolegyně v práci, kolegy ve sportu a v zábavě, kamarády, sousedy. Mám vůči nim nějaké povinnosti a závazky. A tohle vše je třeba v tom životě nějak skloubit, tak se o to snažím. Někdy to jde líp, jindy hůř.

Tak to prostě je. Pokud je toto ten pověstný proud života, který zahrnuje i nějaké ty záměry, plány, sny, vize a cíle, pak se jím nechávám vést. Ale ne pasivně, jsem v určitých věcech aktivní, zejména v tom, co chci a o co se snažím, v jiných pasivní, hlavně jsem přestal řešit věci, které neovlivním.

Mým záměrem je život žít, jak mi to půjde a bude to se mnou v souladu. Hlavně chci mít radost ze života, ale takovou tu pravdivou, autentickou, tzn. svou. A když to nepůjde, tak to zrovna nepůjde, protože se objevil třeba nějaký problém, který je třeba řešit, nebo přišla výzva, kterou je třeba zdolat. To člověk často ani předem neví.

Život přinese nějaký naschvál, který je v daném čase nepříjemný, ale zpětně to třeba člověk ocení, ne nadarmo se říká, že všechno zlé je pro něco dobré. Nejhorší je bát se předem a trpět, když se mi ještě nic nestalo. Ovšem zahnat vtíravé hrůzostrašné myšlenky je pro mnoho lidí těžké, ale dá se to zvládnout.

Natrénovat vnitřní klid, přestat se bát smrti a na všem tolik nelpět, problémy světa nechat koňovi a přestat sledovat to, co nejvíc straší a manipuluje. To jsou dnes média a algoritmy sociálních sítí. Nějak si poradit se současnou zahlceností často protichůdnými informacemi. Říkám si, že ty pro mě důležité si nějak cestu ke mně najdou.

Možná to zařídí právě ten proud života.

Víkendová ohlédnutí

04.05.2026

Víkendy mám rád, užívám si v nich volno, čerpám energii. Hodně víkendů trávíme na chatě, staráme se o zahradu, občas hlídáme vnoučata, scházíme se v rámci rodiny.

Poslední víkend na chatě byl neuvěřitelný, kamarád nám dodělal plynové topení na propan butan, ukázal nám to, spustil to. Pak jsme to vypnuli a šli se projít. Mezitím přijel soused, který se zabývá prořezáváním stromů, aby nám shodil zlomené visící větve u našeho dubu.

Pak jsme zapnuli topení a došla bomba. A tady to začalo být zajímavé, protože jsem ji sice vyměnil, ale plyn ucházel a já přišel na to, že bylo prasklé těsnění. Fakt mi to nešlo, až jsem nakonec vyměnil ventil (ten nový za původní starý s gumovým těsněním) a to už šlo. Bomba je plnější, plyn už neutíkal a topení šlo. Super.

Následující víkend jsme jeli do Polska, kousek za hranice na víkendový pobyt. Bylo to dobré, vystoupali jsme si na jeden kopec, ušli asi 18 km, prošli jsme se po lázeňském městě. Při cestě z kopce jsem na kamenité cestě zakopl, hodil držku, odřel si ruce, ale jinak dobrý.

Normálně moc nepiju, ale Poláci asi milují a propagují české pivo, tak na konci prvomájového dne se ta čepovaná Plzeň opravdu šikla. Počasí vyšlo, zajímavé na tom pobytu bylo, že byly brzké večeře a zároveň pozdní snídaně. Byli jsme tam jen dvě noci a v sobotu jeli domů. Dorazili jsme na poledne.

Pak jsem se jel projet na kole a zakončil to v Jizeře. Trochu jsem si v té třinácti stupňové vodě i zaplaval, takže se to dá považovat za mé první letošní přírodní koupání. Protože neprší, bylo třeba o víkendu zalít zahradu, což jsem činil i během týdne.

V příštím týdnu v práci vyřídit, co je třeba a pak víkend na chatě. V příštím týdnu nám slibují déšť, tak uvidíme, zda a jak se to těm meteorologům povede.

Každý den prožít nějakou radost

23.05.2026

To bych chtěl. A občas se vydaří. O radosti z dnešní pomalu končící soboty napíšu rád. Dopoledne jsme byli na tradiční Cestě pohádkovým lesem, pořádané místním Sokolem, tentokrát věnované čarodějům a čarodějnicím.

Dělali jsme radost nejen asi dvě stě dětem a jejich doprovodu, ale i sami sobě. Když jsme se vrátili ze stanovišť, mohli jsme si opéct buřty a hlavně jsme se viděli, jak jsme vypadali. V tomhle má větší invenci má žena, která vždy pro nás vymyslí kostým, paruky a další rekvizity. Ve skříni máme asi dvě velké tašky, ale málokdy jdeme v tom samém, protože témata Cesty se mění, většina lidí zůstává, ale také už nás doplňují ti mladší, a to je také radost.

Odpoledne jsme jeli autem na zahradu, protože jsme tam potřebovali dovézt sazenice rajčat, paprik, také cuket, dýní a pórku. Vše se zasadilo, zalilo, vyplelo. Zahrada teď vypadá báječně a máme z toho radost, i když tam makáme. Akorát je hrozné sucho, tak je třeba zalévat. Moc u nás nepršelo, když mohlo.

Další radost mi dělá Jizera, už se v ní (aspoň já) mohu po práci na zahradě vykoupat. Sice teplota vody má do dvaceti stupňů daleko, ale jakmile je něco nad deset, tak už si v takové vodě zaplavu. A odhadl bych to už na nějakých 15, 16 °C, a to už je docela fajn.

A to mám ještě zítra volnou neděli, zahrada je hotová, se psem se ve vedru moc daleko chodit nedá, tak to u mě vypadá na kolo a vodu.

Ptákoviny

Byl to jen sen?

12.02.2025

Šel spát. Byl unavený a usnul záhy. Najednou uvidí postavu, ženskou postavu. Blíží se k jeho posteli. Je tma. Kdo to je? Mohla by to být Janka z práce. "Jsi to ty, Jani?" "Pšt". Postava drží prst před ústy a takto mu přikazuje, aby mlčel.

Mlčí a pozoruje tu ženu v přítmí. Právě si svlékla košili či halenku. Není si jistý, ale myslí si, že je nahá. A je nádherná. Ví to.

Ženská postava hbitě vklouzla k němu pod peřinu. Udělal ji místo a otevíral ústa. "Pšt" zašeptala a dlaní mu ústa přikryla. Rozepnula mu košili od pyžama a začala ho polibky a jazykem laskat na holé hrudi. Poté ucítil na hrudi její vztyčené bradavky. Vzrušil se. Nešlo to jinak.

Sním či bdím? Napadlo ho, že jestli je to Janka z práce, která se mu samozřejmě líbí, bude asi své ženě nevěrný. V tu chvíli vzrušení opadlo. Žena to samozřejmě pocítila, odvrátila se od něj, vstala z postele a zmizela.

Slyšel něco ve smyslu "tos podělal seladone". Promnul si oči a posadil se na posteli. Očima pátral po neznámé ženě, ale nikdo tam nebyl. Chtěl rozsvítit, ale uvědomil si, že vedle něj na druhé půlce manželské postele spokojeně oddychuje jeho žena. Již probuzeným pohledem zkontroloval, že jeho žena vedle spí.

Tak to byl jen sen. Lehl si, otočil se na bok a tvrdě usnul. Spal až do rána a už se mu nic nezdálo. Zazvonil budík, se ženou společně vstali, přivítali se ranním polibkem, tentokrát hlubším a erotickým, pomyslel si, zda ta neznámá divoženka nebyla nakonec jeho zákonitá manželka a trochu křečovitě se zašklebil. Manželka se na něj nechápavě podívala. "Ale vzpomněl jsem si, co mě asi čeká v práci, máme ranní poradu".

Vystřídali se v koupelně, posnídali spolu a vyrazili do práce. V práci v kuchyňce u kafe potkal mladou a věčně usměvavou kolegyni Janku. "Jaká byla noc, Karle? Nepodělalš něco?" Karel nechápavě polkl a orosilo se mu čelo. Nevěděl, co si o tom má myslet.

Jana se smála a z kuchyňky odešla. Za chvíli se vrátila a podávala Karlovi kytici. "Aha, výročí, ... tak to jsem opravdu posral".

Cviky pro politiky

02.06.2026

Hlavním zájmem politiků je získat a udržet moc. Pomáhají jim marketéři a sponzoři, kterým jsou nějak zavázáni. Prostředkem k tomu, aby se politik dostal na výsluní, tedy do Parlamentu, jsou volby. Proto politik jede v podstatě permanentní volební kampaň. Slibuje a před zvolením se i stává, že mluví docela rozumně. Ovšem se získáním mandátu a funkce odkládá rozum. Ten se mu zpravidla vrátí až, když s politikou skončí, nebo se aspoň už do toho Parlamentu nedostane.

V současnosti musí politik ovládat tři základní cviky.

Úklon. Umět se uklonit je důležité. Co kdyby se dostal do Asie, nebo naopak nějaké Asiaty vítal, jak známo v Asii se lidé vzájemně uklánějí. Jsou politici, kteří se klaní rádi, hlavně před někým, a před někým jiným ne. Klaní se totiž hodnotově. Mnozí z nich se naučili ještě další podobný cvik.

Předklon. Zpravidla se jedná o hluboký předklon, je součástí politické sportovní disciplíny, která se nazývá "rektální alpinismus". Jinak než z hlubokého předklonu, se do toho vyvoleného zadku vlézt nedá. A konečně tu máme poslední cvik.

Odklon. Odklonit si nějaké ty peníze je též rozšířená politická disciplína, jejímž zakladatelem byl poslanec ODS Kocourek. A má u svých kolegů své následovníky, kteří ho už mnoho násobně překonali. Není to nic nového pod sluncem, dříve se tomu říkalo tunelování, ale to je takové proletářské až buranské, naopak odklání je takové lepší, hodnotové.

Chcete se stát politikem? Naučte se výše uvedené tři základní cviky: úklon, předklon a odklon. Hlavně ale musíte kandidovat a být zvolen. A abyste se v politice udržel, okamžitě zahodte rozum a naučte se stranickou disciplínu, je jedno v jaké jste straně, hlavně musíte být u takové, která se do Parlamentu hladce dostává a musíte si vydobýt dobrou startovací pozici, tj. někde v čele kandidátky, nebo naopak na konci, když zrovna probíhá kroužková revoluce.

Ale pokud se nechcete uklánět a předklánět a něco si odklonit se bojíte, nebo vám to nedovolí ta mrška svědomí, pak se na dráhu politika zvysoka vyserte. A to, že vám budou politici srát na hlavu, to vydržíte. Oni to na rozdíl od holubů dělají naštěstí jen obrazně a ty jejich výkaly na vás dopadají především ve formě legislativy a byrokracie. Ale to se dá odklonit, minimálně ve volném čase a v přírodě.

Filozofie

Není té pýchy přespříliš?

28.05.2026

Mám ten dojem. Určitě z médií a též i ze svého života. Říkám si, zda může pyšný člověk zmoudřet? Ale jo, někomu se to stane, zkrátka ho něco trkne, on si něco uvědomí a začne pracovat na své změně.

Jenže takových je málo. Většinou to bývá naopak. Pyšný člověk neposlouchá rady moudrého, protože ho považuje za hlupáka, za překážku pokroku, neposlouchá rady a

varování. Moudrý se nejdřív snaží, chce poradit, pomoci, varovat před neuváženými kroky, jenže je to jako házet hrách na zed.

Moudrý raději moudře ustoupí a zařídí se po svém. Moudrý nemusí panikařit, pokud dojde k pádu. A k němu dojde, protože pýcha předchází pád. Pyšný potřebuje padnout, aby se vzpamatoval, aby si něco uvědomil, aby zmoudřel a po pádu na dno už začal z toho dna stoupat moudře, ne pyšně.

Pyšná civilizace by si sice mohla uvědomit, že je pyšná a chtít se změnit, jenže většinou to nejde, až když přijde šok z pádu, pak se možná pyšnému rozsvítí, co z té všeobecné pýchy vzešlo. Co vzešlo z odpojení se od Přírody, od Boha?

Pýcha dokáže hodně, ale protože je do sebe zahleděna, často vytvoří zaslepenost, aby sama sebe chránila. Jenže to už je první krůček k pádu. Ti, co vidí, tj. nejsou zaslepení, se snaží pádu zabránit, přibrzdit náraz do zdi, jenže pyšní zaslepení jim to nedovolí.

Proč? Protože jsou nejlepší, nejslušnější, nejvzdělanější a povolání těm druhým vládnout a nechat se jimi živit, tj. žít velmi slušně na jejich úkor, a ještě je za to hanět. A někde tady začíná bodu zlomu a pozvolná cesta k pádu.

Kdo si myslí, že na této cestě ještě nejsme, je naivní. Snažím se žít radostí, mít v duši klid a pobývat nejčastěji v přírodě, kterou právě ta pyšná civilizace ničí. Ve jménu mamonu, neustálého růstu, výrobou a spotřebou nepotřebných věcí. A to nám ještě pyšně tvrdí, že některé to ničení je v zájmu samotné přírody.

Leč pyšná a konzumně zaměřená společnost neumí být vědomě skromná, mírumilovná a spolupracující s přírodou. Nicméně může k tomu být přinucena. Jednak samotnou přírodou, a jednak sebedestrukci samotné pyšné společnosti. A to vidím jako ten pád. Individuální příběhy známe a známe i příběhy dávných civilizací.

Prožíváme každý svůj transformační příběh sám za sebe a také příběh společný, příběh civilizace, která vyčerpává samu sebe a potřebuje nějaký nový impuls a ten nelze nařídit seshora nenažranými, hloupými a pyšnými "elitami", byť se o to pokouší a plánují nám budoucnost.

Ale jsme to my sami, kteří to můžeme změnit, nejprve za sebe sama. Máme jako lidské bytosti vedení duše, tak se ji nebojme následovat a tu cestu svým životem s ní projít, byť to bude náročné, plné překážek.

Ale přece jinak bychom se nudili, stagnovali bychom, nic hlubokého bychom neprožili, nemohli se zpětně ohlédnout a poučit. Měli bychom přijít na to, že smyslem života je sám Život ve všech svých rozmanitých podobách.

Ta podoba "života" naservírovaná nám z mainstreamových médií, reklamy a sociálních sítí je nesmírně plochá, plná povrchní zábavy, násilí, nenávisti, lží, manipulace, emocí a deprese. Většina na tom ale jede, připomíná to drogovou závislost.

Moudrost radí: vypněte to a začněte žít svůj opravdový život. Objevíte svůj potenciál a radost ze života. Samozřejmě běžné životní starosti nezmizí, dále budete řešit vztahy s lidmi, ale už nebudete přikovaní k televizi a sledovat mluvící hlavy, které většinou manipulují a straší. A to je ten opravdový, žitý život.